

1/3 GYVENIMO

2012m.

VAIDINA:

Aktorius, jo pašnekovas. Jų abiejų pašnekovai ir kiti aktoriai.

1 SCENA. Aktoriaus intro sapnas

Užsidega šviesa. Į sceną įeina aktorius.

AKTORIUS. Labas vakaras visiems, šiandien čia, Menų spaustuvėje, Teatro laboratorija „Atviras ratas“ ir šiandien jūs pamatysite spektaklį, kuris vadinasi „1/3 Gyvenimo“. Spektaklio metu griežtai draudžiama fotografuoti, filmuoti ar kaip nors kitaip įrašinėti spektaklio medžiagą. Dabar labai prašau visų išsijungti mobiliuosius telefonus.

Laukia.

AKTORIUS. Iš tikrųjų išjunkite mobiliuosius telefonus. Jeigu reikia pagalbos, aš galiu jums padėti. Arba galite paprašyti kaimyno.

Laukia.

AKTORIUS. Tiesa, mūsų internetinis puslapis www.atvirasratas.lt.

Laukia.

AKTORIUS. Tad linkiu jums gero spektaklio. Gražaus, prasmingo vakaro.

Aktorius išeina. Pauzė. Vėl grįžta.

AKTORIUS. Labas vakaras visiems, šiandien čia, Menų spaustuvėje, Teatro laboratorija „Atviras ratas“ ir šiandien jūs pamatysite spektaklį, kuris vadinasi... (*pasižiūri į kulisas kur ką tik buvo nuėjęs.*) Jobšikmat. Kartojasi... Vėl viskas taip pat. Pala pala... Absurdas kažkoks. Viskas kartojasi... Lygiai taip pat. Aš, aš, aš... Šiąnakt sapnavau tokį sapną. Sapnuoju, kad vaidinu Teatro laboratorijos „Atviras ratas“ spektaklyje. Aš „Atviram rate?“ Aš jų net nepažįstu. Net nesu matęs nė vieno spektaklio... Žinau, kad yra pastatę kažkokį ten pabėgimą ar tai padegimą... Ai, nu koks skirtumas. Ir ,

suprantat, prasideda spektaklis. Ir nieko nevyksta, tik aš scenoje. Žiūri visi į mane kaip į durnių. Keisčiausia, kad aš labai gerai atsimenu visus veidus. Dabar pasisuksiu į kairę ir ten jauna mergina šviesiais plaukais (*iš tikrųjų aktorius apibūdina žiūrovus sėdinčius salėje*). Dešinėje trumpai kirptas jaunuolis. O pirmoje eilėje tiesiai priešais mane - vyras su akiniais. Labas vakaras. Tik nepamenu pasisveikino jis su manim ar ne... Bet įdomiausia tai, kad aš jį jau nebe pirmą kartą matau. Tik nepamenu iš kur... Gal parduotuvėje, troleibuse, kaimynas gal... Ir veidas jo, kaip to Verslekos, Tertelkos,.. Veidas kaip ... istorijos mokytojo. Tai mano mokyklos laikų istorijos mokytojas. Baisiai nemalonus tipas. Ir visuomet vaikščiojo su lazdele. Nors nei jis šlubavo, nei ką. Baisiai nemalonus tipas. (*kreipiasi į salėje sėdintį žiūrovą*)bet čia ne apie jus. Tai iš vis nesvarbu, gal daug kam taip būna... kad atrodo, jog sapnavai... na va, ir dabar, stoviu, jūs žiūrit į mane lygiai taip, kaip sapne... Jums taip yra kada buvę?

Staiga atsistoja vienas žiūrovas(tai yra aktorius kuris vėliau vaidinis PAŠNEKOVA) ir išeina iš salės, aktorius ramiai žiūri į nueinantį žiūrovą, užsitrenkia durys.

AKTORIUS. Jis dar sugriš.

Pasigirsta muzika

AKTORIUS. Va ir muzika visiškai ne ta, ir visiškai ne toje vietoje, susipratęs jis išjungs, aišku susipras jis ne iš karto, (*išjungiamo muzika*) vaaa, dabar,..... ačiū.

Iš operatorinės pasigirsta: „Pardon“.

AKTORIUS. Šiknon tą tavo pardon... Svarbiausia tekstas. Svarbiausia prisiminti tekstą... (*Aktorius lyg kažkas pasidaro jis pasikeičia.*) Ir skrendantis drugelis negali atsiriboti nuo savo praeities, kaip ir neįmanoma pakilti virš kritinio mąstymo galimybių. Nes Kritika prasidėjo nuo abejonės. Menas nebuvo tikslas, o tik priežastis, arba įrankis, kurio pagalba galima surasti universalią bendravimo kalbą....

Trenkdamas salės durim įeina PAŠNEKOVAS, užlipa į sceną. PAŠNEKOVAS rankose laiko didelius, teatrinius drugelio sparnus. Praeidamas pro aktorių paduoda jam drugelio sparnus(teatrinę butaforiją) ir nueina į užkulisius.

AKTORIUS. Palaukit, kur jūs einat, jums čia negalima, ar girdit? Po velnių...

PAŠNEKOVAS dingsta užkulisuose, paskui jį su drugelio sparnais išeina ir Aktorius. Prasideda „kafkiškas“ pasivaikščiojimas, o gal net gaudynės po sceną ir užkulisius, tuo metu gali pasigirsti cirko muzikos motyvas. Po kurio laiko, scenos vidury pasirodo užsidėjęs drugelio sparnus aktorius, bando apsimesti, kad viskas gerai ir nori pradėti kažką sakyti publikai. Staiga iš užkulisių pasirodo PAŠNEKOVAS. Ramiu, užtikrintu žingsniu prieina prie aktoriaus, rankoje laikydamas stiklinę su vandeniu. Tą vandenį užpila aktoriui į veidą ir ramiai nueina. Aktorius lyg užsuktas pradeda nevalingai tarškėti tekstą:

AKTORIUS. Labas vakaras visiems, šiandien čia, Menų spaustuvėje, Teatro laboratorija „Atviras ratas“ ir šiandien jūs pamatysite spektaklį, kuris vadinasi... Jobšikmat“.

Vėl pasirodo PAŠNEKOVAS užpila vandenį.

AKTORIUS. Labas vakaras visiems, šiandien čia, Menų spaustuvėje, Teatro laboratorija „Atviras ratas“ ir šiandien jūs pamatysite spektaklį, kuris vadinasi... Jobšikmat“.

Vėl pasirodo PAŠNEKOVAS užpila vandenį

AKTORIUS. Labas vakaras visiems, šiandien čia, Menų spaustuvėje, Teatro laboratorija „Atviras ratas“ ir šiandien jūs pamatysite spektaklį, kuris vadinasi... Jobšikmat“.

Po to pasirodo PAŠNEKOVAS vyriškis su lazda, užpila vandens, bloškia aktorių ant žemės ir verčia daryti atsispaudimus, garsiai skaičiuoja:

*Scenoje pasirodo aktorių grupelė su lapais rankose, atsistoja lyg choras ir pradeda berti tekstą sutartinės principu : **Labas vakaras visiems, šiandien čia, Menų spaustuvėje, Teatro laboratorija „Atviras ratas“ ir šiandien jūs pamatysite spektaklį, kuris vadinasi... Jobšikmat“.** Fone girdisi Aktorius bando ištrūkti, PAŠNEKOVAS jam neleidžia. Aktorius darydamas atsispaudimus desperatiškai*

siekia lapų ir šaukia: „Atiduokit tekstą. Tai mano tekstas. Atiduokit mano tekstą.“ PAŠNEKOVAS užsimeta jį ant pečių, neša į užkulisius, aktorius rėkia, sutartinės teksto fone:

AKTORIUS. Nesijaudinkite, viskas kontroliuojama, tiesa sakant nekontroliuojama absoliučiai, viskas čia netikra, nesijaudinkite, čia viskas iš-gal-vo-ta.

Tamsa.

VIDEO 1. Žmogaus Širdis plaka maždaug 100000 kartų per dieną. Mūsų akys sumirksi apie 10,000,000 kartų per metus. Suaugęs žmogus per parą iškvepia ir įkvepia maždaug 23 000 kartų. Žmonės kalba vidutiniškai 120 žodžių per minutę greičiu. Per savo gyvenimą žmogus atsitiktinai suvalgo 70 vabzdžių. Vidutiniškai žmonės su savimi nešiojasi vieną raktą, kuris nebuvo naudotas 9 mėnesius ir 21 dieną. Per visą savo gyvenimą žmogus vidutiniškai atsako į 145228 telefono skambučius. 99 procentai žmonių negali palaižyti sau alkūnės. Maždaug dvi savaites, t.y. 1/1720 savo gyvenimo dalį žmogus pralaukia, kol pasikeis šviesoforo lempučių spalva. Beveik 1/22 (3 metus) savo gyvenimo mes praleidžiam tualete. 1/26 žmogus praleidžia valgydamas. Žiūrėdamas į ekraną žmogus praleidžia 1/6 savo gyvenimo. 1/3 gyvenimo žmogus praleidžia miegodamas. Kiekvieną naktį mes užmiegame ir sapnuojame. Per metus žmogus susapnuoja apie 1460 sapnų.

2. SCENA Šiltieji Kraštai.

Veikia RŪTA –VESTA, KALĖDŲ SENELIS ir MAMA – VYTAUTAS, VEDĖJAS – ŠARŪNAS
ŽURNALISTAI 1,2,3 – AINIS, JONAS, MARIJA

RŪTA. Šiąnakt sapnavau, kad esu šiltuose kraštuose. Nesuprantu, gal Graikijoje, o gal Ispanijoje. Jaučiu, kad jūra yra kažkur čia pat. Girdžiu ošiant jūrą. Jau taip seniai nebuvo prie jūros. Iš kažkur gaunu skėtį nuo saulės. Pradedu eiti link jūros. Girdžiu žuvėdrų balsus. Jūra matyt jau šalia. Visai šalia, tik niekaip nesuprantu iš kurios pusės ji ošia? Jaučiu, kaip mano burna pradeda džiūti.

Aplink darosi vis karščiau ir karščiau. Norisi gerti. Staiga išgirstu skardinės atidarymą. Prie manęs prieina...

Įeina Kalėdų senelis kartu su juo skamba „Cocacolos“ reklamos muzika.

KALĖDŲ SENELIS. Hohoho. Laba diena. Kas čia per mergaitė?

RŪTA. Kad seneli aš jau seniai nebe mergaitė.

KALĖDŲ SENELIS. Nebe mergaitė? Man tu visada buvai ir būsi mano mergaitė. Pasakyk eilėraščių ir gausi dovanų. *(Rodo į skardinę.)*

RŪTA. Ir aš visiškai pasimečiau. Kaip kvaila galvoju. Eilėraščių, kad aš nemoku jokių eilėraščių.

KALĖDŲ SENELIS. Na gi eilėraštuką?

RŪTA. Bet kad aš nemoku.

KALĖDŲ SENELIS. Eilėraštuką. Na, gal kokią poemą. Gal koki ketureilį.

RŪTA. Šokoladinė sraigė ištirpo delne, taip net nebūna sapne, jeigu sninga bananais žinokit vaikai....

KALĖDŲ SENELIS. Jums galvoj negerai?

Senelis duoda skardinę.

RŪTA. Paimu. Geriu. Ir galvoju, kad tas senelis visai ne kaip senelis. O jūs tikras Kalėdų Senelis?

KALĖDŲ SENELIS. Na ir paklausei, moteriške. Nėra netikrų Kalėdų senelių. Tik niekam nepasakok, kad mane matei. Juk nieks nepatikės.

RŪTA. Staiga jis sušvilpia. Ir iš skitingų kampų pradeda liūsti žurnalistai. Jie fotografuoja, klausinėja įvairių klausimų.

ŽURNALISTAS1. Kaip jūs dabar jaučiatės?

RŪTA. Nesuprantu, jaučiuosi puikiai.

ŽURNALISTAS2. Ar galėtumėt papasakot apie save plačiau, žmonės nori žinoti, kas jūs esate?

RŪTA. Aš? Aš...

ŽURNALISTAS1. Sakykit ar dažnai perkate loterijos bilietą?

RŪTA. Taip, kiekvieną savaitę. Mes su vyru vis tikimės laimėti.

ŽURNALISTAS2. Ir štai jums pasisekė jūs buvote atrinkta iš šešių milijonų. Ar jaučiatės ypatinga?

ŽURNALISTAS3. Ar jūsų netrikdo toks dėmesys?

RŪTA. Atleiskite kur mane atrinko?

ŽURNALISTAS1. Ar sutiktumėte dalyvauti mūsų pokalbių laidoj?

ŽURNALISTAS2. Kokia buvo jūsų reakcija kai sužinojote, kad esate šio mėnesio mūsų žurnalo viršėlis?

ŽURNALISTAS3. Ar sutiktumėte filmuotis nuoga?

RŪTA. Aš nespėju.

ŽURNALISTAS1. Ko jūs nespėjate?

ŽURNALISTAS2. Ar galim parašyti, kad mūsų šio mėnesio herojė labai skuba gyventi?

ŽURNALISTAS3. Vis tik jūs pasirinkote „mikel“ lūpų dažus, kodėl?

ŽURNALISTAS1. Ar dažnai išnaudojate savo kolegas darbo vietoje?

RŪTA. Ir tada pasigirsta, labai girdėta muzikėlė. Kaip televizijoje. Žinau, žinau, čia „Kas laimės MILIJONĄ?“

VEDĖJAS. Labas vakaras, mieli žiūrovai studijoje ir žinoma labas vakaras žiūrovai prilipę prie savo žydrųjų ekranų. Jūs žiūrite azartiškiausią žaidimą pasaulyje - „KAS LAIMĖS MILIJONĄ?“

RŪTA. Vedėjas, jis man baisiai kažkur matytas. Jis tris kartus apsisuka su kėde ir kreipiasi į mane

VEDĖJAS. Na ką, Rūta, mums teliko paskutinis klausimas, vienas vienintelis žingsnelis iki išsvajotojo (*Visa salė chorū*) „MILIJONO“. Jaudinatės?

RŪTA. Tai ne, blet.

VEDĖJAS. Na ką gi, Rūta, susikaupkime. Tuoj ekrane pasirodys klausimas, kuris nulems jūsų gyvenimą. Bet prieš tai leiskite paklausti, o ką jūs darytumėt su laimėtu (*visa salė - Milijonu*).

RŪTA. Aš, tikriausiai, aš

VEDĖJAS. Matosi, kad jūs tikrai žinosite ką veikti su laimėtu (*visa salė chorū- MILIJONU*) Na bet, žinoma, iš pradžių tą (*visa salė- MILIJONĄ*) reikia laimėti. Taigi dėmesio į ekraną.

(Pasigirsta tragiškai dramatiška muzika)

VEDĖJAS. Paskutinis klausimas skamba taip: „Iš senovės žinome, kad žemė yra plokščia. Ją laiko trys drambliai stovintys ant milžiniško vėžlio. Klausimas skambėtų taip, kiek Kalėdų senelių metų?

RŪTA. Seneliui šalčiui metų?

VEDĖJAS. Ar tai jau jūsų atsakymas?

RŪTA. Ne, ne. Drambliai - kaip pasaulio šalys. Rytai, vakarai, šiaurė, pietus.

VEDĖJAS. Primenu, kad jūs dar turite vieną pagalbą - skambutis draugui.

RŪTA. Puiku. Imu. Imu pagalbą.

VEDĖJAS. Ir kam gi mes skambiname.

RŪTA. Skambiname mamai.

VEDĖJAS. Labas vakaras, jums skambina vedėjas iš TV žaidimo Kas laimės (*visa salė chorū „Milijoną“*). Priešais mane sėdi jūsų sūnus, jam liko paskutinis klausimas, jį atsakęs su savimi atsiveš (*visa salė- Milijoną*). Turite trisdešimt sekundžių jam padėti. Laikas.

RŪTA. Labas mama, gal žinai kiek seneliui šalčiui metų?

MAMA. Nu va, gražiausiai. Paskambino gražuolė po šimto metų. Per Kalėdas nepaskambina, per gimtadienį nepaskambina, tik per mamos dieną kažkokią šūdiną žinutę atsiunčia, o kai jau jam ko nors reikia tai skambina jinai ir verkšlena apsiputojus. Vos pagimdžius reikėjo tave paskandint. Darbą normalų tu pagaliau susirask ...pyp pyp pyp.

(Vėl pasigirsta toji dramatiška muzika).

VEDĖJAS. Dar kartą pakartoju klausimą. „Iš senovės žinome, kad žemė yra plokščia. Ja laiko trys drambliai stovintys ant milžiniško vėžlio. Klausimas skambėtų taip, kiek Kalėdų seniui metų?

RŪTA. Atsakymas. Žemė yra apvali.

VEDĖJAS. Žemė yra apvali. Jūs atsakėte teisingai. Sveikiname, sveikiname. Štai jūsų vokas.

ŽURNALISTAS1. Kaip jūs dabar jaučiatės?

RŪTA. Aš jaučiuosi puikiai.

ŽURNALISTAS2. Ar galėtumėt papasakot apie save plačiau, žmonės nori žinoti, kas jūs esate?

RŪTA. Aš. Aš?

ŽURNALISTAS1. Sakykit ar dažnai perkate loterijos bilietą?

RŪTA. Taip, kiekvieną savaitę. Mes su vyru vis tikimės laimėti.

ŽURNALISTAS2. Ir štai jums pasisekė jūs buvote atrinkta iš šešių milijonų. Ar jaučiatės ypatinga?

ŽURNALISTAS3. Ar jūsų netrikdo toks dėmesys?

RŪTA. Aš nuo vaikystės norėjau būti artiste.

ŽURNALISTAS1. Ar sutiktumėte dalyvauti mūsų pokalbių laidoj.

ŽURNALISTAS2. Kokia buvo jūsų reakcija kai sužinojote, kad esate ant šio mėnesio mūsų žurnalo viršelio?

ŽURNALISTAS3. Ar sutiktumėte filmuotis nuoga?
RŪTA. Aš nespėju.
ŽURNALISTAS1. Ar galim parašyti, kad mūsų šio mėnesio herojė labai skuba gyventi?
ŽURNALISTAS2. Vis tik jūs pasirinkote „likel“ lūpų dažus, kodėl?
ŽURNALISTAS3. Ar dažnai išnaudojate savo kolegas darbo vietoje?
ŽURNALISTAS1. Ar jau žiūrėjote kiek pinigų laimėjote.
RŪTA. Dar ne.
ŽURNALISTAS2. Atplėškite voką. Ir mūsų televizijos žiūrovai pirmieji sužinos, kiek gi jūs laimėjote.
Atplėšiamas vokas RŪTA žiūri į popierių.
ŽURNALISTAS2. Ir jūsų apdovanojimas?
RŪTA. Du tūkstančiai!
Visi susižvalgo.
RŪTA. Čia sąskaita už šildymą.
ŽURNALISTAS1. Jūs gi keliavote į šiltus kraštus. Už šildymą reikia mokėti.
RŪTA. Čia sąskaita už šildymą. Už du mėnesius, du tūkstančiai. Čia sąskaita už šildymą. Jūs mane apgavot, tyčiojotės. ...
RŪTA. Ir čia aš prabudau. Visą rytą negalėjau atsipeikėti. Reikia pradėt galvot apie kalėdines dovanas.

SCENA 3. BIUROKRATIJA.

VYRIŠKIS. Sapnuoju, esu be kelnių. Esu kažkokiam pastate. Daug koridorių. Nesuprantu, lyg tai ofisai, lyg tai ligoninė, lyg savivaldybė. Mano rankoj lapelis. Užrašyta 4. Man reikia nueiti į 4 kabinetą. Einu.
VYRIŠKIS. Labas rytas,
BIUROKRATAS. Labas rytas. Ponas, o kur jūsų kelnės?

VYRIŠKIS. Kelnės? Aš žinau. Suprantat kaip įdomu, bet man reikia pas jus.

BIUROKRATAS. Vardas?

VYRIŠKIS. Žydrius.

BIUROKRATAS. Pavardė?

VYRIŠKIS. Kelminas.

Biurokratas pradeda juoktis.

BIUROKRATAS. Atsiprašau. Kokia sakėte jūsų pavardė?

VYRIŠKIS. Kelminas.

BIUROKRATAS. (*tvardosi nesijuokęs*) A, Kelminas. Kelminas kaip K?

VYRIŠKIS. Taip

BIUROKRATAS. Tai jūs susimaišėte. Jeigu pavardė prasideda K raide, tada jums reikia eiti, į 8 kabinetą.

VYRIŠKIS. Durys užsidaro. Einu į 8 kabinetą.

BIUROKRATAS. Laba rytas. Vardas?

VYRIŠKIS. Žydrius

BIUROKRATAS. Pavardė

VYRIŠKIS. Kelminas.

BIUROKRATAS(*juokiasi*). O kur jūsų kelnės?

VYRIŠKIS. Aš žinau. Žinau, bet man dabar, dabar reikia...

BIUROKRATAS. Na gerai. Kortelę turit?

VYRIŠKIS. Kokią kortelę?

BIUROKRATAS. Aš jums padėsiu. Jums nieko nereiks pildyti. Matau, jūs žmogus padorus. Štai imkit kortelę. Ir eikit į 16 kabinetą.

VYRIŠKIS. Durys užsidaro. Einu 16 kabinetą

BIUROKRATAS. Laba diena

VYRIŠKIS. Mano vardas Žydrius Kelminas. Štai mano kortelė.

BIUROKRATAS. Nusiraminkite. Žiūrėkite į mano pirštą.

BIUROKRATAS Vedžioja pirštą. Lyg ligoninėj. Kažką užsirašo – Aišku,

VYRIŠKIS. Aš dar kortelę turiu.

BIUROKRATAS. Aaa jau turit kortelę. Tai ko nesakėt? Kur dirbat?

VYRIŠKIS. Aš groju orkestre.

BIUROKRATAS. Orkestre grojat.

VYRIŠKIS. Taip. Rytoj su orkestru išvažiuojam į gastrolės. Ir man būtinai šiandien reikia gauti tą ...

BIUROKRATAS. Labai gerai. Tada eikit į 42 kabinetą.

VYRIŠKIS. Durys užsidaro. Einu 42 kabinetą

BIUROKRATAS. Laba diena.

VYRIŠKIS. Mane atsiuntė. Čia mano...

BIUROKRATAS. Nekiškite čia man tą kortelių. Ištieskit rankas. (*VYRIŠKIS Daro viską ką jam liepia*) Užsimerkit ir palieskit pirštu savo nosį. Dabar vėl ištieskit rankas. Palieskit savo ausį. Jūs grojat Trombonu?

VYRIŠKIS. Ne, violončele.

BIUROKRATAS. Tada greit į 86.

VYRIŠKIS. Durys užsidaro. Einu 86 kabinetą.

BIUROKRATAS. Laba diena. Čia jūs tas trombonistas.

VYRIŠKIS. Ne, ne, ne Aš groju violončele.

BIUROKRATAS. (VYRIŠKIS. *Daro viską ką jam liepia*). Sulenkit alkūnę. Iškiškite liežuvį. Pasiakit liežuviu alkūnę.

VYRIŠKIS. Jūs gal juokaujate. Čia neįmanoma.

BIUROKRATAS. Tai va.

VYRIŠKIS. Bet aš dar turiu kortelę.

BIUROKRATAS. Turit kortelę. Tai tada greitai keliaukit į 113.

VYRIŠKIS. Durys užsidaro. Einu į 113.

VYRIŠKIS. Laba diena.

BIUROKRATAS. Taip, taip jūs Žydrius Kelminas. Jūs turite kortelę. Papūskite

VYRIŠKIS. Aš ne trombonistas.

BIUROKRATAS. Žinau. Todėl ir sakau, Papūskite.

VYRIŠKIS. Kur?

BIUROKRATAS. Į Vamzdelį. (*Parodo pirštą, Kelminas pučia į pirštą*) Na viskas aišku. Tai jums liko tik nueiti į 156 ir ten jums išrašys pažymą.

VYRIŠKIS. Durys užsidaro. 156.

Sėdi verkiantis Biurokratas ir dėlioja Rubiko Kūbą.

VYRIŠKIS. Laba dieną. ... Aš dėl pažymos... aš turiu kortelę...Gal galiu kuo padėt?...

BIUROKRATAS. Eikit į 192.

VYRIŠKIS. Durys užsidaro. Einu į 192.

VYRIŠKIS. Laba diena.

BIUROKRATAS. O, jūsų jau laukiam. Kortelę turit?

VYRIŠKIS. Turiu.

BIUROKRATAS. Susikišk į šikną tą savo koretlę!!!

VYRIŠKIS. Ką?

BIUROKRATAS. Į 206.

VYRIŠKIS. Durys ir vėl užsidaro. Į 206.

BIUROKRATAS. Gult, Stot, Gult, Gult, Sot. Bėk.

VYRIŠKIS. Kur?

BIUROKRATAS. 323.

VYRIŠKIS. Durys užsidaro. Bėgu 323.

BIUROKRATAS. Laba dieną. Nagi, nagi, nagi(*duoda šokdynę VYRIŠKIS. Šokinėja*) dabar kartok paskui mane. ,, Aš varlė.

VYRIŠKIS. Aš varlė.

BIUROKRATAS. Aš žalia.

VYRIŠKIS. Aš žalia.

BIUROKRATAS. Dar kartą.

VYRIŠKIS. Aš varlė. Aš žalia.

BIUROKRATAS. Na varlyte šuoliuok 445.

VYRIŠKIS. Durys užsidaro, šokinėju, ne einu 445.

BIUROKRATAS. Viskas jūsų kelionė baigta.

VYRIŠKIS. Baigta?

BIUROKRATAS. Dabar eikit į 885.

VYRIŠKIS. Niekur aš neisiu. Dabar ir čia man duokite...

BIUROKRATAS. Eikit. Eikit. Jums liko vienintelis 885. Jei išspresite 885. Jūsų visos problemos susitvarkys.

VYRIŠKIS. Durys užsidaro. Einu į 885.

VYRIŠKIS. Laba diena, klausykit....

BIUROKRATAS. (rodo "tylos" ženklą). Ar girdite?

VYRIŠKIS. Ką ?

BIUROKRATAS. Kikiliai.

VYRIŠKIS. Kikiliai?

BIUROKRATAS. Kikiliai.

VYRIŠKIS. O kiek čia viso yra kabinetų?

BIUROKRATAS. Tyliai parodo „iki kaklo“. Vėl parodo, kad reikia klausytis „kikilių“.

Abu tyli klauso.

BIUROKRATAS. Eik į 999.

Išeina. Ten nieko nėra tik ant kedės padėtas Kubikas-Rubikas. Vyriškis jį apžiūrinėja. Pakelia aukštai virš galvos. Ir vienu judesiu išsprendžia. Padeda ant kedės. Kitoj scenos pusėj apšviečiamos ant kedės padėtos jo kelnės. Vyras ramiai prieina, užsideda kelnes. Atsisėda. Užsimerkia ir šypsosi. Prabunda.

SCENA 4. DIALOGAS 1.

PAŠNEKOVAS. Prisėsk

AKTORIUS. Kur?

PAŠNEKOVAS. Kur nori.

AKTORIUS. O kur jūs sėdėsi?

PAŠNEKOVAS. Čia.

AKTORIUS galiausiai atsisėda ant kedės. Jie sėdi ir žiūri viens į kitą.

AKTORIUS. Žinot, o aš jus visai kitaip įsivaizdavau. Įsivaizdavau, kad būsit su barzda.

PAŠNEKOVAS. Su barzda?

AKTORIUS. Hm. Su barzda. Su švarku. Su akiniais.

PAŠNEKOVAS. Įdomu.

AKTORIUS. Kas?

PAŠNEKOVAS. Įdomu, kad tu mane tokį įsivaizdavai.

AKTORIUS. Na, na, na tik nepradėk čia... Nereikia čia tų triukų.

PAŠNEKOVAS. Kuria prasme?

AKTORIUS. Tiesiogine, juk tu visada taip. Tik išgirsti ką nors ir iškart daraisi išvadas.

PAŠNEKOVAS. Kokias išvadas?

AKTORIUS. Savo išvadas.

PAŠNEKOVAS. Tai tavo manymu, aš čia tam, kad pasidaryčiau savo išvadas.

AKTORIUS. Matai, tu jau pasidarei išvadas. Ką tik pasidarei išvadą iš to, ką aš ką tik pasakiau. Kažkodėl tu nusprendei, kad aš galvoju, jog tavo pagrindinė užduotis čia, pasidaryti išvadas apie mane. O aš visai kitaip galvoju. Matai?

PAŠNEKOVAS. Ką ?

AKTORIUS. Kas ką?

PAŠNEKOVAS. Na, tu manęs paklausei „ar matau?“. Tai aš ir klausiu. Ką aš turiu matyti?

AKTORIUS. O ką tu matai?

PAŠNEKOVAS. Nors čia ir tamsoka matau tave.

AKTORIUS. Ir viskas?

PAŠNEKOVAS. Ir viskas. O tu tikėjaisi ko nors daugiau?

AKTORIUS. Tikėjaisi.

PAŠNEKOVAS. Nori, kad pasakyčiau ką matau? Kad matau žmogų, kuriam sunku susitvarkyti su visu tuo ką jis pats sau pasirinko. Pats sau susikūrė ir dabar inkščia, kaip jis norėtų visiškai kažko kito, norėtų gyventi ne taip, gyventi kitur ir neklausti „kodėl?“. Kuris nugyveno didžiąją savo gyvenimo dalį ir dabar desperatiškai bando savęs paklausti kodėl jis taip gyveno. Kodėl jis nujaučia, kad viskas tuoj

baigsis? Kodėl jis kankina ne tik save, bet ir aplinkinius savo susigalvotomis, susikurtomis fantazijomis? Jis pats puikiai žino ką reikia daryti, bet dėl savo tinginystės ir milžiniškų pasaulio pakeitimo planų, negali pajudinti nė pirštelio, nes dabar tam nėra laiko. Baisiai nėra laiko visam tam pasaulio pakeitimui, bet tuo pačiu, vakar vakare jis tingėjo eit išsivalyti dantis, nes ilgiausiai užsisėdėjo socialiniam tinklapyje, skaitydamas savo „draugų“ apgailėtinus pastebėjimus apie šiandieną. Apie tą pačią šiandieną, kurios jis pats sau nesusikūrė. O ryte nubudęs, nusprendė....

AKTORIUS. Stop, stop, stop, gerai užteks... gerai... Tai vis tu tik neesi mano istorijos mokytojas?

PAŠNEKOVAS. Ne.Neesu.

AKTORIUS. Aha.. vis tiek čia viskas išgalvota ... tai koks buvo klausimas?

PAŠNEKOVAS. Koks klausimas?

AKTORIUS. Na, ko tu čia norėjai manęs paklausti?

PAŠNEKOVAS. Gal pradėkim nuo to, kad norėčiau, jog trumpai man paaiškintum kam išvis visa tai sugalvojai? Kam to reikia? Ir kodėl mes čia sėdim?

AKTORIUS. Mes čia sėdim... O jei tau reiktų suvaidinti drugelį. Nuo ko tu pradėtum?

PAŠNEKOVAS. Nuo spalvų.

AKTORIUS. Nuo spalvų?

PAŠNEKOVAS. Reikia teisingai sudėlioti spalvas. Čia kaip tas *(vaizduoja, kad dėlioja kūbiką-rūbiką)*. Kiekviena spalva turi būti savo vietoje. Tik tada gali eiti į sceną. O tu dažnai sapnuoji?

AKTORIUS. Praktiškai visada. Aš prabundu ryte ir tikrai žinau, kad sapnavau, bet nieko neprisimenu.

PAŠNEKOVAS. O koks skirtumas? Svarbu, kad yra ta galimybė.

AKTORIUS. Sapnuoti?

PAŠNEKOVAS. Prabusti.

AKTORIUS. Kuria prasme?

PAŠNEKOVAS. Na, tau dabar atrodo, kad tu nesapnuoji. O iš tikrųjų... pažiūrėk į savo rankas.

AKTORIUS pasižiūri į savo rankas.

PAŠNEKOVAS. Suplok delnais.

AKTORIUS Suploja delnais.

PAŠNEKOVAS. Na ir kaip?

AKTORIUS. Kas kaip?

PAŠNEKOVAS. Viskas atrodo lyg tai vyktų iš tikro?

AKTORIUS. Na taip.

PAŠNEKOVAS. Matai?

AKTORIUS. Ką matau?

PAŠNEKOVAS. Na, gerai. Kur mes esame?

AKTORIUS. Teatre.

PAŠNEKOVAS. O tu žinai, kad mes esame teatre, ar tau atrodo, kad mes esame teatre?

AKTORIUS. O koks skirtumas?

PAŠNEKOVAS. Tame ir reikalas, kad jokio skirtumo. Nėra jokio skirtumo tarp to kas realu ir kas ne. Nei tu, nei aš, mes negalime jausti, ar suprasti skirtumo. Vienintelė galimybė pajusti skirtumą yra galimybė nubusti. Kai tu nubundi, tik tada gali suprasti, kad visa ta realybė, kuri buvo prieš tai, buvo sapnas. Bet kol tu esi sapne arba realybėje iš kurios dar nesi prabudęs, tau atrodo...

AKTORIUS. Na, gerai. Gerai. Gerai. Gerai. Tai ką tu man nori pasakyti?

PAŠNEKOVAS tyli žiūrėdamas į AKTORIŪ.

PAŠNEKOVAS. Visiškai nesvarbu, ką aš tau noriu pasakyti. Daug svarbiau ko tu manęs nori paklausti?

AKTORIUS. Ko aš tavęs noriu paklausti?

PAŠNEKOVAS. Taip. Ko tu manęs nori paklausti.

AKTORIUS akivaizdžiai neturi jokio klausimo.

PAŠNEKOVAS. Tai koks tas tavo klausimas?

AKTORIUS. Tai čia...Čia ir dabar... čia viskas išgalvota?ar realybė?

PAŠNEKOVAS. Dabar mes esame teatre. Ir realybė yra ta, kad tu sėdi priešais mane, aš už tavęs, *(žiūri į publika)* jie sėdi ten ir žiūri į mus. Ir tau prakaituoja delnai.

VIDEO 2. Miegas ir sapnai yra gyvybiškai svarbūs mūsų egzistavimui. Žmogus gali ilgiau išverti nevalgęs, nei nemiegojęs. Pirmus sapnus žmogus išvystą, dar prieš gimstant į šį pasaulį. “Jei nori suprasti, suvokti, žmogų, jo prigimtį. Suvokti ką jam skaudą ir ko jis bijo. Pažvelk į jo sapnus. Ten užkoduotos jo baimės ir troškimai. Jo slapčiausi ketinimai, kūrių jis ir pats, matyt, nežino. “(Prof.Patrick McNamara Bostono Universitetas). Kol mūsų pavargęs kūnas ilsisi, mes “gyvenam” kitame pasaulyje. Pasaulyje pilname baimių, fantazijų ir troškimų ir šis pasaulis yra tik mūsų. Čia mes lygiai taip pat bijom, džiaugiamės , juokiamės, geidžiam, ieškom, išduodam, pykstam. Čia viskas lygiai taip pat tikra.

SCENA 5 Sveikinimų koncertas

Veikia : PACANAS – Jonas, REGINA - Vesta

PACANAS. Prikin, sapnuoju, kad esu chatoj ir žiūriu telika. Taip, karoče, esu savo chatoj, bet viskas daug geriau kažkaip negu visada, taip kažkaip faina. Ir aš prikin sėdžiu ant savo divano su nauju, nuliovu treningiuku, kur neseniai turguj buvau užciokines. A tėlīke, prikin, sėdi ta ponia tokia, karaleva ta mylažyte, padaždy, ne kaip ten jokubybe, ne, nu karoče ta iš sveikinimo koncerto – Regina. A in irgi tokia faina visa, kvepia, in taip čiulba ulba kažką, kaip kokia kukuška. Taip toks flyer to kvapas jaučiu iš tėlīko eina. Nu ir aš galvoju reik paprikolint, reik pabazarint su ja. Sakau: „Gerbiama Regyna Jokubybe, tai yra Milažyte, ne, nu nesvarbu, gerb. Regina, aš jum turiu simpatija ir paezija...“ O prikyn, Regina baigia pencininko sveikinimą, atsisuka į mane ir taip nedaug judindama lūpas sako:

REGINA. „Viskam savas laikas, brangusis...“

PACANAS. Tu čia man... Kaip?

REGINA. „Viskam savas laikas, Alexiuk...“

PACANAS. ...ir toliau sveikina pencinikus su jubiliejais. Bliat, kaip gražu, galvoju, Alexiuk, tik mama mane kažkada Alexiuku šaukdavo, dabar visi tik Saška do Saška, o čia karaleva, prikin, Alexiuk sako... nu taip vapše, kad man kažkoki žvėry net iš vidaus kalatot verčia. Nia, nu nieko nebus, reik dar bandyt, reik bandyt imti karalėvą už karūnos.

PACANAS. Regina...

REGINA. „Gerbiami žiūrovai, jus visus sveikina Alexiukas ir skiria jai šias eiles...“

PACANAS. Tada kažkokios liamos, kamera, tylą, pyzdec, prakaitas, niarvas, Jokubybė su šypsena, nu žostka sytuacija, bet reik nesusimaut prieš mergą, reikia neapsiablominti ir pist:

„Tegul pražys dar daug pavasarių

Melsva miškų gėlė...

tegul nebebus skausmo ašarų

te paukščiai suoks šile!

Tikėk gražiu gyvenimu, laime ir džiaugsmu

Te tavo šventė vaikščioja žaliuojančiu taku!“

REGINA. Ir skiriame jums dainą...

PACANAS. Nifiga, pagalvoju, nu čia tai achujet, vo tau ir talentu šou. Vot kur mano syla. Karaleva tik žiūri į mane apšalusi, judina galva kaip aš afigenai kalbasinu, tada sustoja su galva, taip blykt blykt su akim ir pist, dingsta visas tėlikas su visa mano karalėva.

Vėl vienas chatoj, bardakas, vsio galvoju ablomas, nebėra mano Milažytės.

Bet nia! Tada vsio načylos - atsidaro lango užuolaidos ir iš lango į mano chatą įeina karalėva. REGINA.

„Netikėk rasa - netikros debesų ašaros greit nudžiūva ...

Netikėk sodais - jie žydi tik pavasarij ...

Netikėk vėju - jis per daug nerūpestingas...

Netikėk šypsena - dažniausiai ji būna dirbtina ...

Tikėk žmonių akimis - jos dar nieko neapgavo!“

PACANAS. Tada atsisėda ant mano sofkos ir užsimeta liaška:
„Aš nežinau,
Ko liūdi mano siela,
Aš nežinau, kas pavergė mane,
Man be tavęs gyventi nebemiela,
Man be tavęs pasaulio nebėra...“

REGINA. „Būk išdykęs pievų drugys,
Būk upelis, tiltas, kelias
Būk melsvas padangės vyturys
Būk diemedis girioj žalias
Būk tu saule, vėjas, dangus
Būk plačiausios padangės mėlis
Pagaliau būki tu žmogus, -
Tik nebūki niekada šešėlis.“

PACANAS. Ateik čia.
„Nors drasko širdį skausmas, abejonės, bet
noriu gyvent, noriu mylėt,
Tu deimantas mano, mano tu vilionė
Aš noriu tau čiulbėt ir tave glamonėt...“

REGINA. Sako, kad gyvenime yra trys sunkūs dalykai:
Laukti ir nesulaukti,
Mylėti ir būti nemylimam,
Ieškoti ir nesurasti.
Bet visų sunkiausia - sulaukti ir netekti.

PACANAS. Kas čia bliat? Kak éta paniat? Koks dar blin sulaukti ir netekt, tu manęs nenori?“ Nu, žostkai susibiesinau, o ji man kažką:

REGINA. „Kuku kaka kuku kaka“
PACANAS. Koks „Ku Ku“? Kas per „ka ka“? Ką tu, čyrva, čia lypini? Tada vėl įsijungia tėlikas ir karalėva sako:
REGINA. „Gyvenimas - tarsi žvakė:
Sužibo, nukrito, užgeso...
Ir ta proga jubiliatui skiriame daina „Nu gdė žy ručky“, gde že vaše rūčky...“

Fone pradeda groti muzika „Nu gde žy ručki, nu gdė žy vašy ručky“.

REGINA. Aleksiuk, na kur gi tavo rankos.
Jos viską moka, viską gali
Manęs jau nebebus šalia.
Bet rankos tavo tau padės
Pasiiekti išsvajotą šalį.

Karalėva pabučiuoja Aleksiuką... ir dingsta.

PACANAS ...Ir pist atsičiuchinu savo lovoj. Vėl vienas. Šiandien reikia varyt kabint mergu, o tai vėl teks tenkintis tik paezija ir ... (*pasižiūri į savo dešinę ranką*) Blin, Milažytė nu.

SCENA 6. Mokytojos sapnas

MOKYTOJA – MARIJA, DIREKTORIUS – VYTAUTAS, MAIRONIS – JONAS, VALANČIUS – ŠARŪNAS, ŽEMAITĖ – VESTA, DARIUS IR GIRĖNAS – VYTAUTAS ir AINIS, MINISTRAS – ŠARŪNAS, KUDIRKA – VYTAUTAS.

MOKYTOJA. Sapnuoju, kad vyksta paskutinė pamoka prieš egzaminą. Kartojamės galimas rytojaus rašinio temas. Viskas vyksta itin sklandžiai, mokiniai taip atsakingai niekada nebuvo

manęs klausėsi. Įpusėjus pamokai atsiveria klasės durys, įeina direktorius su kažkokiu mažu berniūkščiu.

DIREKTORIUS. Čia naujas mokinys. Priimkit, draugaukit ir na... žodžiu čia naujas mokinys.

MOKYTOJA. Palaukit, jūs turbūt juokaujat? Juk jau rytoj brandos egzaminas. Kas čia per nauji mokiniai? Mes gi nieko nespėsime. Man užtenka ir savo mokinių.

DIREKTORIUS. Čia... Jonas. Na, žodžiu, Jonaitis ar Petraitis. Jonas.

MOKYTOJA. Durys staigiai užsitrenkia. Direktoriaus nė kvapo, o tas naujokėlis šviesos greičiu atsiduria pirmame suole. Aš visa virpėdama tęsiu pamoką, kalbu be perstojo, kad nusiramčiau. O tas berniūktis nuolat žiūri į mane pro savo apvalius akinius ir nemirksi. Įdėmiau į jį pasižiūrėjus net krūptelėjau. Jo kūnas mažytis lyg antroko, o veidas daugiau nei didelis. Maironis. Kaip du vandens lašai. *(atsisuka)*

Mokytoja žiūrėdama į Maironį pradeda be perstojo kosėti, dusti. Staiga tas mažas padaras surinka.

MAIRONIS. Turi dvacoką pasmulkinat?

MOKYTOJA. Prašau?

MAIRONIS. Sakau, kaip čia gali būt - mokytoja, o durna. Durna- a kairinis.

MOKYTOJA. Na, Maironi, nors tu ir Maironis, bet taip kalbėt su mokytojomis nevalia. Keliausim pas direktorių.

Stveria už ausies ir tempia Maironį pas direktorių.

MOKYTOJA. Vedu jį pas direktorių. Įeinam į direktoriaus kabinetą. Direktorius su mažu berniūkščiu žaidžia kortomis. Tai irgi nebuvo paprastas berniūktis, o mažas kūnelis su didele Valančiaus galva. Jie dviese žaisdami pasakoja vienas kitam rusiškus anekdotus.

DIREKTORIUS. Kokiu klausimu?

MOKYTOJA. Gerbiamas direktoriau, šitas Mairon... naujokas, mane išvadino durna. Imkitės kažkokių priemonių. Darykit ką norit, bet jis pas mane į klasę negrįš.

DIREKTORIUS. Tai nemalonumas. Teks jus atleisti. Nes mokytoja durna būt negali.

VALANČIUS. Mokat šokt kepurinę?

MOKYTOJA. Ką?

VALANČIUS Makaka.

MOKYTOJA. Direktoriau? Atleisti? Aš mokykloj dirbu jau...

DIREKTORIUS. Čia jūs dirbat mokykloj? Ach čia jūs dirbat? Nagi, nagi prie lentos. Tai kodėl, kai vakar visa klasė bėgo iš pamokos, jūs nebėgot? Kodėl likot? Per jus visa klasė dabar kenčia. Visa mokykla per jus kenčia.

MOKYTOJA. O viešpatie...

ŽEMAITĖ(*sušunka*) Išdavikė.

DIREKTORIUS. Tai dabar jau bėkit. Bėkit. Bėkit.

Visi kartoja „išdavikė“. Mokytoja pradeda bėgti.

ŽEMAITĖ. Vykimės.

BASANAVIČIUS Vykimės. Ji istoriją subjaurojo.

ŽEMAITĖ Per jus tik kelios pušelės apykreivės likę.

VIDŪNAS. Per jus apšerkšniję mūsų žiemos.

Per jus putodams sniegas į nieką pavirto

MAIRONIS. Per jus paplautas akmuo nuvirsta žemyn

Per jus pelėšiais ir kerpėm apaugo aukštai

Per jus iš skausmo man verkia širdis.

Mane pasiveja Steponas Darius ir Stasys Girėnas. Čiumpa už parankių ir iš abiejų šonų vedasi į priekį.

SKRYDIS Su STEPONU DARIUMI ir STASIU GIRĖNU.

MOKYTOJA. O viešpatie kas čia daros?

Staiga atsiranda priešais sėdintį vyrą.

MOKYTOJA. (*žiūrėdama į vyrą*). Staiga atsirandu kažkokiam kambaryje. Priešais mane sėdi... Švietimo ministras. (*mokytoja susitvarko*) Gerbiamas švietimo ministre. O ko jūs be galvos? Prašau,

nebetvirinkite vaikų(*sušunka*) Mokyklos valgykloj bandelės su varške, perlinės kruopos, kas iš jų gali išaugt?

MINISTRAS. Paduok sesule karda.

MOKYTOJA. Ką?

MINISTRAS. Makaka.

MOKYTOJA. Atsisuku atgal. O ten, matau, benamiai žygiuoja gatve ir visi riaumoja mūsų šalies himną. (*girdisi benamių žygiavimas*) Ministre, matot, čia mano mokiniai. Jie visi mano mokiniai. Visi benamiai. Darbo neturi. Aš juos visus išauginau. O jie namų neturi. Ir žodžių nebemoka.

MINISTRAS. Įminkit mįslę: Vai ko nusižvengei bėrasai žirgeli. Ant žirgelio sėsiu josiu į karelių. Dovanotam arkliui į dantis nežiūrima Kas?

MOKYTOJA. Kas?

MINISTRAS. Jūs įžeidėt Kudirka.

MOKYTOJA. Kudirka?

Išlenda įsižeidęs Kudirka.

Ministras iš savo pilvo ištraukia pagalvę. Kudirka paima ją ir užsimoja į MOKYTOJA.

MOKYTOJA. Prabudau. Pagalvė buvo šlapia nuo prakaito. Išgirdau savo sūnaus balsą: Mama šiandie mums ekskursija, duok „dvacoką“. Daviau penkiasdešimt. Jaučiu – karščiuoju.

SCENA 7. DIALOGAS 2.

PAŠNEKOVAS. Ir žinai, čia dėl visko kalta mokykla.

AKTORIUS. Dėl ko?

PAŠNEKOVAS. Dėl suvokimo.

AKTORIUS. Ta prasme?

PAŠNEKOVAS. Na, pavyzdžiui, čia ir dabar. Tu galvoji ar jauti?

AKTORIUS. Nežinau. Ir galvoju ir jaučiu.

PAŠNEKOVAS. Būtent. Nes nėra nei proto, nei jausmų.

AKTORIUS. Ta prasme?

PAŠNEKOVAS. Visa mūsų mokykla, mūsų kultūra, visas mūsų suvokimas kilęs iš kur? Iš Graikijos. Jie pirmieji tai pradėjo. Visi tie filosofai bandydami suvokti žmogų atskyrė, kad žmogaus racionalioji pusė yra protas, o iracionalioji pusė - jausmai. O iš tikrųjų nėra jokių pusių. Iš tikrųjų žmogus yra racionali ir iracionali būtybė. Sąmoningai nesąmoningas. Visi suvokia, kad žmogus negali vadovautis vien tik protu. Mes sakom: čia pajaučiau, čia sugalvoju. Ir čia yra klaida, nes taip iš tikrųjų nėra.

AKTORIUS. O yra...

PAŠNEKOVAS. Yra taip, kad ... Mes negalim jausti be proto ir negalim galvoti be jausmų.

AKTORIUS. Negalim jausti be proto... Pavyzdžiui.

PAŠNEKOVAS. Primityviai kalbant. Na, įsivaizduok, kad tu myli, va tą merginą.

AKTORIUS. Na.

PAŠNEKOVASA. Myli ją net neklausdamas kodėl. Draugauji su ja. Net nusprendi praleisti visą savo likusį gyvenimą kartu su ja.

AKTORIUS. Na.

PAŠNEKOVAS. Staiga sužinai, gauni iš kažkur informaciją, kad ji... Tarkim, kad ji narkomanė.

AKTORIUS. Na.

PAŠNEKOVAS. Tavo protas suvokia ir apdoroja informaciją. Tu susimąstai ir kažką nusprendi. Ir nuo to, kad susimąstai akimirksniu pasikeičia tavo jausmai. Tu jos nebemyli. O jei ir myli, tai myli jau visai kitaip. Štai tau primityviausias įrodymas, kad mes negalim jausti be proto ir negalim galvoti be jausmų.

AKTORIUS. Na... Palauk čia tik teorija. Išvedžiojimai. Visa tai tik teorija, nes aš puikiai suprantu skirtumą tarp žodžių suprasti ir pajauti.

PAŠNEKOVAS. Ir čia kalta mokykla. Tave to išmokė. Išmokė **suprasti** skirtumą. Mus visus nuo pat vaikystės mokyklose mokė tos pačios dvigubos priešingybių sistemos. Protas ir jausmai, gėris ir blogis, realybė ir sapnai, gyvenimas ir mirtis, rojus ir pragaras, sąmonė ir pasąmonė. Mūsų visą suvokiamą pasaulį visuomet skiria kažkokia riba, kažkokia linija, uždanga, kuri viską dalina pusiau. Visuomet egzistuoja dviejų priešingybių konfliktas. O jei nėra jokių priešingybių? O jei nėra jokio konflikto? Ir vienintelis dalykas dėl ko žmogus negali sujungti proto ir jausmų, negali suvokti kodėl protas ir jausmai tai yra viena, yra trūkumas... trūkumas vaizduotės.

AKTORIUS. Vaizduotės?

PAŠNEKOVAS. Vaizduotės. Fantazijos. Kūrybos. Vadink kaip nori. Mums visiems tiesiog trūksta vaizduotės. Atsakyk man į klausimą kai žmogus kažką kuria, arba kai fantazuoja kuom jis vadovaujasi protu ar jausmais?

AKTORIUS galvoja.

PAŠNEKOVAS. Ir dėl visko kalta mokykla. Mokykla išmokė tave žinių, išmokė tave galvoti ir racionaliai atsakinėti į klausimus. O tu nesi vien tik racionali būtybė. Čia tas pats kaip sakyti, kad muzika yra tik natos. Arba kaip tu logiškai gali paaiškinti šokių? Kodėl žmonės šoka?

AKTORIUS pradeda žvalgytis aplink. Lyg kažko ieškoti.

AKTORIUS. Ei. Palauk. Palauk. O klausyk, kiek valandų?

PAŠNEKOVAS. Koks skirtumas.

AKTORIUS. Koks skirtumas.

PAŠNEKOVAS. Toks skirtumas..

AKTORIUS(*bando suvokti kiek jis čia laiko sėdi*) Ir ilgai tu čia taip.

PAŠNEKOVAS. Ilgai...

Tyli.

PAŠNEKOVAS. Laiko nėra.

AKTORIUS. Hm...Prie ko čia?

PAŠNEKOVAS. Tu klausei kiek valandų. Tai aš tau ir sakau, jokio skirtumo, nes laiko nėra.

AKTORIUS. Klausyk, tu vėl pradedi. Laiko nėra. Jausmų nėra. Proto nėra. Tai gal ir manęs čia nėra, tavęs nėra, jų visų (*rodo į publiką*) nėra.

PAŠNEKOVAS. Ne, jie čia yra.

AKTORIUS.*(žiūri į publiką)* Aha. Vis tik jie čia yra?

PAŠNEKOVAS*(pritariamai linksi galvą)* Taip. Jie yra čia.

AKTORIUS. O žinai, aš šimtą kartų buvau scenoje ir visuomet bandžiau įsivaizduoti, kad jų čia nėra.

PAŠNEKOVAS. Tas tai taip.

AKTORIUS. Kiekvieną kartą sakai kokį monologą tiesiai veidu į juos ir bandai įsivaizduoti, kad jų čia nėra.

PAŠNEKOVAS. Ir kaip?

AKTORIUS. Nelabai... Nes jie čia yra.

PAŠNEKOVAS. Taip. Jie čia buvo visą laiką.

AKTORIUS. Sakei, kad laiko nėra.

PAŠNEKOVAS. Sakiau, bet dabar nėra laiko kalbėti apie laiką.

AKTORIUS. Tai apie ką kalbėti yra laiko?

PAŠNEKOVAS. Tu norėjai manęs kažko paklausti.

AKTORIUS. Kiek valandų?

PAŠNEKOVAS Prieina ir trenkia AKTORIUI.

AKTORIUS. Kiek laiko mes čia sėdim.

PAŠNEKOVAS. Čia? Čia mes tik ką atkeliavom.

AKTORIUS. Kiek tau metų?

PAŠNEKOVAS. Daug.

AKTORIUS. Aš miegu?

PAŠNEKOVAS. Ne.

AKTORIUS. Tu miegi?

PAŠNEKOVAS. Ne. Jie miega?

AKTORIUS. *(pasižiūri į publiką, bando pažiūrėti ar spektaklio metu, kas nors netyčia neužmigo)* Dar ne. O žinai, man toks jausmas, kad...

PAŠNEKOVAS. Koks tau jausmas? Koks dar tau jausmas? Tu klausimo nesugebi suformuluoti, apie jausmus čia šneki. Gyveno, kartą 11 mokinių ir mokytojas. Jie susėdavo ratu. Mokytojas kalbėdavo, mokiniai klausydavo. Viskas buvo paprasta. O po to mokiniai jį išdavė.

AKTORIUS. Tai gal mokytojas norėjo, kad mokiniai jį išduotų.

PAŠNEKOVAS. Jis nenorėjo, kad jie jį išduotų, bet jis tikėjosi, kad jie jį išduos.

AKTORIUS. Kuria prasme?

PAŠNEKOVAS. Jis kaip žmogus juos mylėjo ir nenorėjo, kad jie jį išduotų, bet kaip mokytojas tikėjosi, kad jie jį išduos. Kitu atveju jis būtų buvęs blogas mokytojas.

AKTORIUS. Tai jie išdavė jį?

PAŠNEKOVAS. Dar ne. Bet išduos. Aš taip manau.

AKTORIUS. Palauk. Tu prieš tai sakei, kad istorija apie mokytoją, mokinius ir išdavystę. O dabar sakai, kad jie dar jo neišdavė.

PAŠNEKOVAS. Na taip.

AKTORIUS. Tai jeigu jie dar jo neišdavė, tai nėra istorijos.

PAŠNEKOVAS. Tu per daug mąstai.

AKTORIUS. Mąstau per daug, ne per daug, bet aš norėjau pasakyti, kad man toks jausmas, kad...

PAŠNEKOVAS. Koks tau jausmas? Koks dar tau jausmas? Tu klausimo nesugebi suformuluoti, o apie jausmus čia šneki. Gyveno, kartą vienas mokinyš ir vienas mokytojas. Ir mokinyš niekada neišdavė mokytojo. Kodėl?

AKTORIUS. Čia kas viktorina?

PAŠNEKOVAS. Kodėl?

AKTORIUS. Kas kodėl?

PAŠNEKOVAS. Kodėl mokinys neišdavė mokytojo?

AKTORIUS. Todėl, kad tas mokinys neturėjo šalia jokių kitų mokinių. Viskas ką jam sakė mokytojas buvo neginčijama tiesa. Tai reiškia jis neturėjo su kuo ginčytis ir negalėjo abejoti savo mokytoju. Kol galiausiai mokytojas mirė. Mokinys su ašaromis akyse laidojo savo mokytoją, o po kurio laiko ir pats nusižudė. Pasidarė nebeįmanoma gyventi be vedlio. Klausimai pradėjo kauptis. Atsakymų nedaugėjo. Jis pradėjo viskuo abejoti. Pradėjo nemiegoti naktimis. Pradėjo kalbėtis su savimi. Pasiklydo vertybių sistemoje. Nebeatskyrė juodo nuo balto. Realybės nuo sapno. Mirties nuo gyvenimo ir...

PAŠNEKOVAS. Nusižudė.

AKTORIUS. Išprotėjo ir tada nusižudė.

PAŠNEKOVAS. Pasiklydo vertybių sistemoje ir nusižudė.

AKTORIUS. Yra tokia šalis kur žmonės labai dažnai žudosi.

PAŠNEKOVAS. Baltarusija?

AKTORIUS. Čia ne viktorina.

PAŠNEKOVAS. O tu žinai, kad beveik, milijonas žmonių nusižudo kasmet, ir tai yra daugiau negu kasmet žūsta karuose. Kare tai bent aišku dėl ko, o čia pasiklysta žmogus vertybių sistemoje ir...

AKTORIUS. Kokia čia dar vertybių sistema? Kokios čia dar vertybės? Nėra jokių vertybių.

PAŠNEKOVAS. Na jau?

AKTORIUS. Aišku, kad nėra.

PAŠNEKOVAS. Na jau?

AKTORIUS. Aišku, kad nėra.

PAŠNEKOVAS. Na jau?

AKTORIUS. Nėra.

PAŠNEKOVAS. Na jau ?

AKTORIUS. Nėra.
PAŠNEKOVAS. Na jau?
AKTORIUS. Nėra.
PAŠNEKOVAS. Nėra
AKTORIUS. Na jau?

Tyla.

AKTORIUS. Palauk, tu sakei, kad tas mokinys pradėjo viskuo abejoti, pradėjo kalbėtis su savimi, nebeatskyrė juodo nuo balto, mirties nuo gyvenimo... realybės nuo sapno...
PAŠNEKOVAS. Laiko nėra, jausmų nėra, proto nėra. Tai tu turi tą klausimą ar ne?
AKTORIUS. O tai kas iš tikrųjų yra?
PAŠNEKOVAS. *(pradedą nuoširdžiai juoktis)* Iš tikrųjų? Iš tikrųjų yra aišku, kad viskas kas yra iš tikrųjų, iš tikrųjų ir yra. O iš tikrųjų yra tik tavo klausimas.

VIDEO . Sapnai – tai subjektyvus ir iškreiptas mūsų tikrovės atspindys. Viskas, kas palieka įspaudą mūsų sąmonėje, viskas ką mes pamatome, išgirstame, paliečiame... visa tai sugrįžta mūsų sapnuose. Mūsų vaizduotė negali sapne sukurti, to ko mes nesam patyrę. Mūsų vaizduotė negali sukurti naujo žmogaus veido. Sapne sutiktas nepažįstamas žmogus egzistuoja ir realybėje. Galbūt tai pamirštas vaikystės draugas arba pamirštas praeivis gatvėje, kurį jūs matėt tik vieną akimirką. Sapnai atspindi mūsų emocijas. Pasirodo, kad be sapnų ir be miego mes nesugėbėtume nieko išmolti ir dar labiau prisiminti. Sapnai “sutvarko” mūsų prisiminimus, patirtis ir tik dėl to žmogus neišprotėja. Ir dar ... Moterys dažniau sapnuoja spalvotus sapnus nei vyrai.

SCENA 9. Politikas

POLITIKAS. - VYTAUTAS

VEDĖJA – MARIJA.

OPONENTAI – JONAS, ŠARŪNAS, AINIS, VESTA.

MOTERIŠKĖ 1 VESTA

MOTERIŠKĖ 2. MARIJA

1. *Įeina POLITIKAS. Atsisėda.*

POLITIKAS. Sapnuoju, kad ... Nesupratu, ar yra žurnalistų ar ne.

2. *Užgęsta šviesa, užsidega.*

POLITIKAS. Pasirodo vedėja.

Lėtų žingsniu, aukštakulniais per sceną praeina vedėja.

3. *Užgęsta šviesa, užsidega.*

POLITIKAS. Oponentai.

Atsisuka oponentai

4. *Užgęsta šviesa, užsidega*

Vedėja Stovi priekyje

VEDĖJA. Kiek biudžeto šiais metais deficito sunaudojamumo išeksportuota efektyviai ir kada bus keičiamas minimalus deficitinis išnagrinėjimas parduodant kuo mažesnę žmonių prieauglį?

VEDĖJA. Na ką, numeris 9.

5. *Užgęsta šviesa, užsidega.*

Vedėja ir visi žiūri į Politiką.

POLITIKAS. Ne, ne, mano numeris šeši. Mano numeris šeši. Mūsų partijos numeris šeši.

VEDĖJA. Prašau visų partijų atstovų parodyti savo numerius.

Visi ištraukia numerius jų niekaip neįmanoma įžiūrėti.

VEDĖJA. Parodykit savo numerį?

POLITIKAS. Štai. Šeši.

Visi oponentai įsišiepia ir pašnibždomis pradeda kartoti: apsiversk, apsiversk, apsiversk, atsiversk, atsiversk.

VEDĖJA. Koks jūsų numeris?

POLITIKAS. Mano numeris šeši, rinkitės mūsų partiją, rinkitės savo ateitį. (*visi kartoja „apsiversk, atsiversk, nusiversk“ POLITIKAS apverčia numerį*) Taip, suklydau, mūsų numeris devyni, praeitais metais buvo šeši, dabar devyni.

6. *Užgęsta šviesa, užsidega.*

Gilumoj matom du žmones. Vienam ant galvos uždėtas maišas. Kitas lėtai į jį ištiesia pistoletą.

7. *Užgęsta šviesa užsidega.*

VEDĖJA. Numeris devyni prie lentos.

POLITIKAS. Aš? Mane prie lentos? Palaukit, aš visus egzaminus išlaikęs? Aš jau aukštąjį turiu. Aš galiu įrodyti. Aš už viską esu sumokėjęs.

VEDĖJA. Numeris 9 prašau atsistoti.

POLITIKAS Aš jau stoviu.

VEDĒJA. Prašau atsistoti.

8. *Užgēsta šviesa, užsidega.*

Oponentai sēdi savo vietose ir pasiraitoja keltas

9. *Užgēsta šviesa, užsidega*

POLITIKAS stovi ant kēdēs.

VEDĒJA. Kaip visi matom, mūšų kandidatas linkēs klastoti skaičius. Su matematika jums prastai. Kitas klausimas iš kalbos kultūros. Kaip kirčiuosite žodį “laisvė”?

10. *Užgēsta šviesa, užsidega*

Oponentai pavirsta klasiokais. Išsityčioja ir pabēga.

11. *Užgēsta šviesa, užsidega*

Politikas kaip vaikas, bando sukirčiuoti žodį laisvė.

POLITIKAS. Žodis laisvė kirčiuojamas... kirčiuota a. Palaukit Kairinis ar dešininis? Kairė ar dešinė? Kairieji ar dešinieji? kairė ar dešinė?

12. *Užgēsta šviesa, užsidega*

Užgēsta šviesa. Užsidega.

POLITIKAS Mitinge.

POLITIKAS. KAS? Laisvė. KO? Laisvės. KAM? Laisvei. KA? Laisvę. KUO? Laisve.
KUR?KAME? Laisvėje. KAS? Laisvė...

13. Užgęsta šviesa. Užsidega.

POLITIKAS sukniubęs, susiėmęs už krutinės sėdi ant kedės. Girdisi stiprūs širdies dūžiai.

14. Užgęsta šviesa. Užsidega.

Politikasi ir vedėja sėdi vienas priešais kitą. Vedėja praskečia savo kojas. Politikas žiūri tiesiai į ją.

15. Užgęsta šviesa. Užsidega.

Politikas gerdamas tabletes. Sako kalbą.

POLITIKAS. Europa. Europa....Briuselis. Briuselyje yra kopūstas. gandraž rado briuselio kopūstuose. Mes už gandrų, gandrų mūsų paukštis. autentiška kultūriškai. Ir mūsų kalba seniausia... Mūsų kalba pasenusi. Mes sutartines dainuojam. Mes sutariam. Mes su visais sutariam. Mano numeris 9. Batų dydis 44. Aš žalias. Aš geltonas, aš žalias ir raudonas. Mums nereikia jūsų regėjimo, nereikia jūsų klausos, mums reikia jūsų balso. Balsą savo atiduokite. Balsuokite. Balsuokite. Balsuokite.

Užgęsta šviesa. Užsidega

POLITIKUI Prie rankų pririštos virvės. Jis bando jas nusitraukti. .

16. Užgęsta šviesa. Užsidega

Kitam šone išeina dvi moteriškės, gedulingai apsirengusios.

MOTERIŠKĖ 1. Tai vargas vargelis. Vargšas žmogelis neatlaikė.

MOTERIŠKĖ 2. Žmona, vaikas liko. Tai iš ko jie dabar gyvens? Iš ko?

MOTERIŠKĖ 1. Šitokią pilį pasistatė ir pasimirė.

MOTERIŠKĖ 2. Priimk dievuli jo sielą.

17. *Užgęsta šviesa. Užsidega.*

POLITIKUI Prie rankų pririštos virvės. Jis bando jas nusitraukti. .

18. *Užgęsta šviesa. Užsidega*

MOTERIŠKĖ 1. Ale jaunas dar buvo. Ir pamanyk, susprogdino tarnybinėj mašinoj.
MOTERIŠKĖ 2. Matyt, skolingas buvo.
MOTERIŠKĖ 1. Tai kur tau nebus. Anava visi laikraščiai rašė. Anūkėlis man skaitė.
Taigi anas norėjo iš partijas išeit.
POLITIKAS. Atsiprašau. Ar galima paklausti?
MOTERIŠKĖS 1. O sūneli, vargšeli tu mano. Visa dieną tu čia?
MOTERIŠKĖ 2. Vaikeli, ar tu bent pavalgęs?
MOTERIŠKĖ 1. Eik ten už šarvojimo salės kambariukan, bent kokios arbatytės,
sumuštinukų užkąsi. Nu eik, eik.
POLITIKAS. O sakykit kada laidoja?
MOTERIŠKĖ 2. Šiandien. Apie dvyliktą
POLITIKAS. O ką čia tokį laidoja.
Moteriškės susižiūri. Atsisuka į politiką.
MOTERIŠKĖS. Tave. Tave laidoja.
Pradedą stiprėjančiai plakti širdis.
POLITIKAS. Prabudau. Vėluoju.

SCENA 10 Dialogas 3

PAŠNEKOVAS1. Kokios dvi pagrindinės žmogaus charakteristikos? Pirma, tai yra baimė, bet tai turi ir žvėrys. Antra - tinginystė. Kai beždžionė paėmė pirmą įrankį ir pradėjo dirbti, paaiškėjo, kad niekas dirbti nenorėjo. Taip atsirado tinginystė. Žmonės norėdami, kad kas nors už juos nudirbtų jų darbą darėsi vis išradingesni ir išradingesni, pradėjo fantazuoti, prisigalvojo to, ko nėra. Vieni nusprendė pasinaudoti dievo buvimu žemėje ir įsteigė religijas, bažnyčias, šventoves. Kiti sugalvojo kultūrą - tapo menininkais, filosofais, rašytojais. O tretieji, gudriausieji - sugalvojo valdžią. Tapo politikais. Tiek religija, tiek kultūra, tiek politika puikiausiai tiko manipuliacijai žmonėmis. Manipuliacijai baimėmis, troškimais ir tinginyste. Ir religija, ir politika, ir net gi kultūra tapo genialiais įrankiais jau dirbančiuosius, dar labiau motyvuoti darbui. Juk iš čia ir atsirado tokie žmogaus proto produktai, kaip „gyvenimo prasmė“, „pomirtinis gyvenimas“, „laimė“. Visos šios koncepcijos yra pagrindinė mūsų ekonomikos varomoji jėga. Juk rasti gyvenimo prasmę reikia ne tam, kad ją rast, o tam, kad galiausiai jai dirbti. Štai čia ir prasideda ekonomika. Valdžia nuolatos ieškos naujų priemonių, kuriomis galėtų lengviau visus kontroliuoti. Tam ji ir valdžia. Menininkai iš tinginystės kurs naujus kūrinius tik tam, kad pateisintų tas sugalvotas valdžios priemones. Tam jie ir menininkai. Ir viskas tik tam kad žmonės nesėdėtų kaip dauguma čia esančių, o dirbtų.

AKTORIUS Sėdi nuleidęs galvą

PAŠNEKOVAS1. Automatiškai tie, kurie neturėjo valdžios, pradėjo galvoti, o kodėl aš turiu dirbti, kai jis nedirba. Natūralu. Tada atsirado noras išsivaduoti iš valdžios. Taip atsirado laisvės troškimas. Atsirado saldus žodis „laisvė“. Kurį irgi sukūrė valdžia, o visi likę tinginiai, menininkai, filosofai ir kiti veikėjai beatodairiškai palaikė šitą laisvės idėją. Kai nuolatos dirbi laisvė atrodo kaip amžina, maloni ir niekam nemaišanti tinginystė. O pasirodo, kad laisvė yra spąstai.

AKTORIUS pakelia galvą. Neaišku ar jis žiūri į pašnekovą ar žiūri kiaurai jį.

PAŠNEKOVAS1. Paimkim, pavyzdžiui, kad ir „žodžio laisvė“. Turėjot jūs čia tą periodą. Draudė viešai kalbėti, draudė sakyti ką galvoji, draudė skaityti, netgi dainas dainuoti draudė. Ir visi buvo

nelaimingi. Visi troško laisvės. Laisvė turėjo padaryt jus laimingais. Čia ir buvo sąstai. Dabar galima viską sakyti, bet niekas nesiklauso, negirdi. Ten anksčiau bent draudė, tai reiškia jiems rūpėjo ką tu sakai, o dabar kalbėk kiek nori, niekam nerūpi, niekas negirdi. Pavyzdžiui, aš kalbu ir manęs negirdi. Štai mes ir vėl nelaimingi.

AKTORIUS. O kaip tu galvoji, kiek teatras skiriasi nuo sapno?

PAŠNEKOVAS 1 (*žiūri nustebeš.*) Teatras?... Prie ko čia teatras? Teatras yra veltėdžių ir tinginių irštva.

AKTORIUS. Spektakliai. Sapnai kaip spektakliai. Spektakliai kaip sapnai. Vienas sapnas realistiškas, kitas abstraktus. Teatre irgi spektakliai, vienas tikroviškas, kitas metaforiškas. Sapnas tai sutirštintas subjektyvios realybės atspindys, kaip ir iškreiptas mūsų kasdienybės veidrodis - teatras. Teatre nieko nėra tikro, kaip ir sapne. Arba atvirkščiai, teatre kartais viskas atrodo daug tikroviškiau nei realybėje, tas pats ir sapne. Sapne galima sutikti žmones, kurie iš tikrųjų nėra tais žmonėmis. Ir teatre, ir sapne mes linkę ieškoti prasmų. Ką reiškia šitas sapnas? Ne, ką reiškia šitas spektaklis? Kokia jo prasmė?

PAŠNEKOVAS . Jo prasmė tiesiogiai proporcinga oro kiekiui, kurį per kelias valandas gali iškvėpuoti vienas margaspalvis drugelis.

AKTORIUS. O kalbant apie prasmes ir drugelius. Tu žinai, kad jei sapnuose matai raudoną drugelį žalioje pievoje, prabudus gyvenime tai reiškia didelį džiaugsmą ir finansinės padėties pagerėjimą.

PAŠNEKOVAS . O jei sapnuoji daug drugių tai reiškia, kad gyvenime tavęs laukia kažkokia svarbi naujiena.

AKTORIUS. (*publikai*) Jei sapne netyčia pamatytumėt daug peteliškių, jokiais būdais nesiimkite jų gaudyti, nes tai reikš, kad galite netekti turto ir sveikatos.

PAŠNEKOVAS2. O jei sapne matote ryškų, įvairiaspalvį drugelį, tai reiškia kad gyvenime jums reikia pasisaugoti klastos ir vilionių.

PAŠNEKOVAS3. O jei nesapnuojate drugelio, o pavyzdžiui sapnuojate čebureką, tai reiškia, kad gyvenime jūsų laukia netikėta kelionė.

PAŠNEKOVAS4 Bet jei jūs niekada nesapnavote čeburėko o sapnavote, kad valgotė cepelinus tai gyvenime jums reikėtų pradėti taupyti pinigus.

PAŠNEKOVAS2.. O jei sapnuojate pinigus tai reiškia kad gyvenime jūsų laukia didelės išlaidos.

PAŠNEKOVAS3. O jeigu jūs sapnuojate, ne pinigus, o pavyzdžiui pingvinus. Pingvinai sapne simbolizuoja nemalonus žmones.

PAŠNEKOVAS4. O jei jūs sapnuojate, kad jums krenta dantys, žinokit, kad ateina sunkūs laikai. Lengva nebus.

PAŠNEKOVAS2. O jeigu jums iš tikrųjų krenta dantys ir sapne jūs perkate buteliuką Coca-colos, tai toks sapnas reiškia, kad jūsų laukia šventė draugų kompanijoje.

PAŠNEKOVAS3. O jei sapnuojate, kad matote daug žmonių, pavyzdžiui, kad esate teatre ir juokiatės bei negailite aplodismentų - dėl malonumų gali nukentėti jūsų garbė.

PAŠNEKOVAS1. (*lyg prabudęs*) Yra vienas milžiniškas skirtumas tarp sapno ir teatro.

Teatre... Teatre, būna nuobodu. O sapne, ne.

Visi išeina paskui Pašnekovą.

PAŠNEKOVAS. Jei sapnuojate aktorių tai reiškia, kad jūsų gyvenimas per daug lengvabūdiškas. Stenkitės pakeisti įpročius ir mąstymą tokia linkme, kad pašalintumėte kliūtis, jei nenorite baigti blogai.

SCENA 11. EMIGRACIJA.

Veikia RIMANTĖ

RIMANTĖ. Sapnavau, kad aš viena grįžau pas savo tėvus. Žinau, kad vyras ir vaikai liko namuose. Sėdim savo tėvų svetainėje. Viskas kaip vaikystėje. Sekcija. Sofa. Kilimas. Paveikslas, kur pavaizduota Trakų pilis. Mama paprašo parodyti nuotraukas.

- Va čia, mama, mūsų namas. Pernai Pirkom. Pamėni telefonu pasakojau. Iš kitos pusės yra labai gražus vidinis, tik čia nesimato. Palauk parodysiu.

- Va, čia tas vidinis kiemas. Matai, gėlės. Pati sodinau. Laistau.
- O Čia mes važiamom į gamtą. Su palapinėm. Dvi naktis miegojom, baisiai uodai sukandžiojo.
- Čia ką tik gimęs Matas. Dabar jis aišku didesnis. Palauk, o kada tu paskutinį kartą matei Matą?
- Čia Monika. Irgi jau užaugus ar ne? Matas dar neina į mokyklą, o Monika šiais metais pradėjo eiti į trečią klasę.
- O Čia mes visi kartu važiamom prie vandenyno. Džonas padarė staigmeną. Susisodino visus į mašiną ir išsivežė visam savaitgaliui. Įsivaizduoji? Vaikams labai patiko. Tik Matas truputį peršalo, vėliau visą savaitę sirgo.
- Čia vakarėlis mūsų darbe. Čia mano bendradarbiai. Timas, Liza, Keitė čia toks naujokas Robinas. Tiesa, jis irgi... man atrodo jis iš Čekijos.
- Čia su vaikais mes in Disneilnad. And Valgom ledus. Matas visada prašo, kad nupirkčiau jam cinamoninių ledų su vanilu. O pas jus būna cinamoninių ledų su vanilu?
- Čia mano kitchen... virtuvė. Čia visi daro Kalėdų vakarienė. Matas gavo dovanų dviratį, tai visą likusią žiemą laukė pavasario, kad galės pagaliau važinėti.
- Čia mano vyras Džonas daro šitą kaip jis wreslingą ... kaip čia pasakyti muštynes, imtynes su Matu. Matukui čia dar tik trys metukai.
- Čia piknikas netoli mūsų namų. In park. lunčboksai, and Džonas kepa barbekiu.
- Čia mūsų house in winter. This winter was very... šalta... Labai šalta. Freezing.
- And here Monika is going to school. Penktadieniais she goes to Lietuviška school.
- And Here is john's family. His father. And His mother . We are celebrating Johns birthday.
- Mam and here is . Čia dovana... present for you. Vaikai nupiešė tau, for your birghday. I'm sorry. Aš negalėjau atvykti. Mom. Man labia gera To be here. And here is from other Christmas. Monika, always asks me about you. About her grand mother...
- Mam... Aš atsiprašau... aš ...atsiprašau aš nespėjau... nebuvo lėktuvo. Aš tą dieną kai sužinojau, ...mama aš... aš iš karto išlekiau iš darbo... buvau Lietuvių bendruomenės...bažnyčioj norėjau uždegti žvakutę... Mam...mama

BALSAS. Kai tu buvai labai maža, tu turėjai tokią didelę lėlę. Prisimeni? Man rodos jos vardas buvo Monika. Aš prisimenu, kaip tu žaisdavai su ja ištisomis dienomis. Valgydindavai ją. Prausei. Visada sakydavai, kad užaugus norėtum turėti didelį namą, kur tilptų daug, daug tavo lėlių. O prisimeni, kai tu ruošiesi eiti į pirmą klasę? Tėtis tau nupirko pirmą mokyklinę kuprinę. Tu prisikrovei pilną kuprinę knygų, žaislų vaikščiojai po namus ir prašei, kad aš vaidinčiau mokytoją. Tu aišku neprisimeni, bet tada tu man pasakei, kad kai užaugsi norėtum būti tokia graži ir... tokia graži kaip tavo mama. Kitą rytą mes kartu su tavim išėjom į mokyklą. Buvo vėsus rugsėjo rytas... buvom prie mokyklos... tu stipriai spaudei mano ranką... stipriai spaudei ..., bet suskambino pirmas skambutis... ir tu pasileidai bėgti... tu pasileidai bėgti... bėgti...

Pradeda skambint mokyklos skambutis. Vis garsiau ir garsiau.

RŪTA. Prabudau savo namuose. Visą rytą prastovėjau po dušu ir verkiau.

SCENA 12. APSAUGINIS.

APSAUGINIS, GĖJAI – VYTAUTAS IR AINIS, MOTERIS – MARIJA, ŽMONA – VESTA.

APSAUGINIS. Visą naktį jokio iškvietimo. Visą naktį kariavau. Kariavau su mirusių rase. Jie tikrai atsirado iš niekur. Aš savo mieste stačiau apsauginius įtvirtinimus ir tik peržengus šeštą tūkstantmetį pasirodė jie. Pradžioj net nesupratau, kas vyksta – mano miestas pradėjo griūti, užsidegė centrinė bazė, praradau pusę armijos, mano darbininkai patys pradėjo šarvuotis ir tada pradėjo trūkti resursų. Medienos ir akmens turėjau pakankamai, bet kristalų su kuriais galima išauginti ugninius drakonus visiškai nebeliko. Pasiunčiau dalį workerių į kasyklas. Bet pakeliui jie visus juos išžudė. Nebeliko nieko kito kaip parsivaryti savo armiją. Stojom į lemiamą kovą. Mūšis trukto iki paryčių.

Pradžioj maniškiam sekėsi visai neblogai, bet tada priešai magijos pagalba prikėlė mėlynuosius ciklopus, ir supratau, kad aš per daug dirbau su jėga ir judrumu, ir visai apleidau savo moralę, charizmą, o svarbiausia - sumanumą.

RACIJA. Centras. Centras. Kviečiam. Suveikė apsaugos sistema. Patikrinkit 36 objektą

APSAUGINIS. Aišku. Aš imu 36. Važiuoju.

Apsauginis pradeda važiuoti

APSAUGINIS. *Važiuoju.* Miestas žiba lemputėmis. Čia mano miestas. Viskas keičiasi taip greitai. Šviesos. Gatvės. Namai. Skrendu, o po manim visas mano miestas. Vėjas pučia. Gerai, kad išsaugojau misiją. Grįžęs įsijungsiu ir reikės pradėt vystyti moralę. Važiuoju toliau. Kiekvienas bromas, kiekvienas posūkis. Kiekvienas kioskelis. Viską žinau. Aplink mane besikeičiančiom spalvom skrenda kažkokie rutuliai. Aš važiuoju vienas. Taip gera. Aš vienas? Partneris, kur mano partneris? Gerai. Objektą paimsiu vienas. Aš susitvarkysiu. Tie partneriai... Visada ,kai jų labiausiai reikia, jų nėra šalia.

RACIJA. Šeštas. Šeštas. Kokioje jūs stadijoje? kur esate? Paskubėkit. Moteris kviečiasi pagalbos. Paskubėkite.

APSAUGINIS (*važiuoja vis greičiau ir greičiau*). Aš skubu. Centras. Skubu. Dar keletą posūkių. Viadukas. Žiedas. Kairė, dešinė. Kaip per pratybas. Dirbu tiksliai. Ritmiškai.

Sustoja.

APSAUGINIS. Tamsa. Mane apsupo. Aš vienas. Pamatau kūną, jis vyriškos lyties. Prieina dar vienas vyras...

GĖJAI apsikabina ir pasibučiuoja. Pasižiūri į APSAUGINĮ.

APSAUGINIS. Prašau, pasišalinti. Aš turiu patikrinti šitą objektą.

GĖJAI. Ateik. Mes tavęs laukėm. Ateik.

APSAUGINIS. Ne, ne, ne, vyrai, jūs mane maišot su kažkuo kitu. Aš su užduotimi.

GĖJAI. Mes ir esam tavo užduotis.

APSAUGINIS. Ne. Aš ne toks, vyrai.

GĖJAI. Iš kur tu žinai?

APSAUGINIS. Jobtvaimat, o iš kur aš žinau?

GĖJAI. O tu pabandyk. Čia juk nieko blogo. Mes po treniruotės visi pavargę. Ką tik iš dušo. Atsipalaiduok. Pabandyk. Čia niekas nemato. Kas nerizikuoja, negeria šampano.

Pasibučiuoja.

APSAUGINIS. Aš nerizikuoju? Čia aš nerizikuoju? Aš kiekvieną dieną...

GĖJAI. Tai pabandyk.

Jie žiūri klausiamai į Policininką.

APSAUGINIS. Galiu pabandyt. Čia galvojat man sunku. Man tai nieko nereiškia. Aš laisvai...

APSAUGINIS Pradedą eiti link jų. Staiga „Gėjai“ dingsta, kitą scenos kampe atsiranda moteris.

APSAUGINIS. Aš ją kažkur mačiau. Tikrai žinau, aš ją pažįstu. Ji dirba iškvietimų skyriuj. Visada norėjau ją užkalbinti - pasiūlyti kavos ar arbatos... Dabar puiki proga. *(Kreipiasi į ją)* Man per racija pranešė, kad tu, tu išsikvieteji mane .

MOTERIS. Taip. Visada žinojau, kad tu atvyksi. Aš laukiau tavęs.

APSAUGINIS. Na, mano darbas toks. Aš vykstu pagal iškvietimą.

MOTERIS. Vyras pagal iškvietimą? Tai jaudina.

APSAUGINIS. Taip, taip vyras pagal iškvietimą. Aš atvykau vykdyti savo užduotį. Įsakykite man. Prakaitas muša krutinę. Matau, kad vienoj pusėj stovi moteris. Kitoj vyras.

MOTERIS. Parodyk man savo ginklą?

APSAUGINIS bando išsitraukti savo pistoletą. Jo nėra. Jis pradeda panikuoti.

APSAUGINIS. Pistoletas. Kur mano pistoletas? Kur ginklas? Kas pavogė ginklą?

ŠNABŽDESAI. Jis pametė ginklą, jis pametė ginklą. Jis pametė ginklą. Jis pametė ginklą.

APSAUGINIS. Aš jį turėjau. Aš jį vežiausi. Jis buvo šalia.

ŠNABŽDESAI. Jis pametė ginklą. Jo miestas sudegė. Jis pasidavė Mėlyniesiems ciklopams.

APSAUGINIS. Aš nepasidaviau. Jie mane užpuolė. Aš grįšiu. Aš perkrausiu misiją. Aš auginsiu morale

ŠNABŽDESAI. Jis pametė ginklą. Jis neturi moralės. Jis sudegino miestą. Jis neturi moralės.

APSAUGINIS Aš turiu šeimą, vaikų. Aš turiu žmoną ir šunį.

ŠNABŽDESAI. Jis pametė ginklą, jis pametė ginklą, jis žmoną pametęs, šeimos jis neturi.

APSAUGINIS. Koks jūsų reikalas. Aš ginklą gražinsiu į saugyklą po pamainos.

ŠNABŽDESAI. Jis žmoną gražins, jis ginklą pames, jis vienas, kaip pirštas, jis nori tik jos.

APSAUGINIS. Nenoriu aš jos ... Aš žmoną turiu.

Šnabždesiai dingsta.

ŽMONA. Tai ką čia veiki, Valentinai. Namie šeima, vaikai namie, o tu...

APSAUGINIS. Aš gi dirbu, Rūtele.

ŽMONA. Dirbi? Kaip tu dirbi? Kad tavo pistoletas namie.

Žmona ištiesia pistoletą.

APSAUGINIS. Rūtele, ačiū Dievui.

ŽMONA. Tu čia jos nori? Čia jos tu nori? Imk mane. Mane imk.

Žmona prieina prie nuogos moters pasižiūri į ją, į publiką. Visiškai šaltai, be jokios erotikos parodo savo vieną krūtį. Išsitraukia pistoletą ir šauną į Apsauginį. APSAUGINIS prabunda.

APSAUGINIS. Prabudau budėjime.

SCENA 13. DIALOGAS 4.

AKTORIUS. Froidas pasakytų, kad čia viskas paprasta. Paprasčiau ir negali būti. Čia kaip vaikų sapnai, jei vaikui neduodi ledų, naktį jis susapnuoja ledų porciją. Ir jo troškimas paragauti ledų išsipildė.

PAŠNEKOVAS3. O tu įsivaizduoji, kad sapnuose mums praktiškai neįmanoma susapnuoti Pepsi-colos?

AKTORIUS. Kodėl?

PAŠNEKOVA3. Jei mes išvis sapnuojame Cola, tai greičiau bus Coca cola, nei Pepsi cola.

AKTORIUS. kodėl?

PAŠNEKOVAS3. Psichologinė fiziologija. Per visą žmogaus egzistavimo istoriją, dar niekada mūsų smegenys nebuvo apkrautos tokiu kiekiu informacijos, kaip dabar. Kiekvieną dieną mūsų sąmonę tiek per reklamą, tiek per įvairias informavimo priemones, aš jau nešneku apie internetą, atakuoja milžiniški kiekiai informacijos. Tokie kiekiai, kad mūsų smegenims darosi nebeįmanoma visko suprasti. Įsivaizduok, kiek įvaizdžių telpa mūsų galvoj? Mes gi puikiai įsivaizduojame, būtent, ne žinome, o įsivaizduojame kuo skiriasi, tarkim, Lietuvoj gyvenanti pensininkė nuo Islamo teroristo, arba įsivaizduojam kas toks buvo Šekspyras ir kas Luisas Armstrongas, ir dar milijonai įvaizdžių, kurie niekur nedingsta. Net jeigu mes apie juos pamirštame, jie vis tiek per mūsų sąmonę nukeliauja tiesiai ten - į sąmonę. Ir tai mus veikia, veikia mūsų pasirinkimus, mūsų norus, troškimus ir baimes. Mūsų smegenys persisotinusias visokiausių įvaizdžių ir viskas telpa čia.(rodo į galvą).

AKTORIUS. Bet tai kaip su ta Coca-Cola?

PAŠNEKOVAS3. Tiesiog reklamos ir įvaizdžio prasme Coca-cola, mūsų smegenyse yra kur kas stipresnė nei Pepsi-cola. Aišku, gyvenime rinktis ar Coca cola, ar pepsi cola, tai jau asmeninis reikalas, tačiau ir jei mes sapnuojame, kad geriame kažkokį limonadą, didesnė tikimybė, kad mūsų smegenys

sapne mums parinks gerti Coca colą. Nes ir čia galioja Darvino dėsniai. Nugali stipresnis. Coca-*cola* tiesiog stipresnis įvaizdis, nei pepsi-*cola*. Stipresnis „Brendas“.

AKTORIUS. Tai čia tas pats kaip Hamletas.

PAŠNEKOVAS3. Kuria prasme?

AKTORIUS. Na, Hamletas, juk yra „brendas“. Hamletas yra Coca cola. Yra aišku, kad coca colą, kurią mes geriamo skiriasi nuo tos, kurią geria tarkim Australijoje, bet svarbiausia, kad ir ten ir čia yra parašyta Coca cola. Aš nuvažiuoju į Australiją perku Coca cola, nes žinau kas bus toje skardinėje ir nors ta Coca cola akivaizdžiai skiriasi, bet mano sąmonė identifikuoja, kad tai tiesiog...

KARTU. Australiška Coca-cola.

AKTORIUS. Ir šiuo atveju Hamletas yra ta pati coca cola. Pavadink spektaklį „Hamletas“ ir bus žmonių, oi bus žmonių, kurie eis ir pirks bilietą į tą spektaklį, (*tyliai*) nes jie jau žino, kas yra Hamletas. Ir aišku, daug geriau eiti į spektaklį, kur kažką žinai, negu kur išvis nieko nežinai.

PAŠNEKOVAS3. Ir visiškai nesvarbu, kad to tikrojo „Hamleto“ spektaklyje

AKTORIUS. Čia ir yra visas triukas, kad nėra tikrojo „Hamleto“, kaip ir nėra tikros vienintelės Coca colos. Yra tik įvaizdis. Bet šiandien akivaizdžiai aišku, kad Hamletas yra Coca-cola, Romeo ir Džuljeta, tada bus McDonalds, Otelas, matyt, yra Marlboro, Broliai Karamazovai- matyt yra MTV...

PAŠNEKOVAS. O Čechovo „Žuvėdra“?

AKTORIUS. Visas Čechovas yra ... Čechovas yra ...

PAŠNEKOVAS3. Gerai, Čechovas, ne Čechovas, Hamletas, ne Hamletas, čia ne mūsų reikalas, bet..

AKTORIUS. Mūsų.

PAŠNEKOVAS3. Gerai. Mūsų. Bet pripažink vis dėl to, kad klausimas „Būti ar nebūti?“ vis tik yra klausimas „Būti ar ne būti?“

AKTORIUS. Tokio klausimo išvis nėra. Tai aišku, kad būti. Šiandien klausimas būti ar nebūti gali kilti tik šizofrenikams, idiotams arba susireikšminusiems savimyloms. Arba idiotams. Tu į žmones pasižiūrėk. Ne gi tu manai, kad čia sėdintiems ir į teatrą einantiems žmonėms kyla toks klausimas? Ir gerai, kad ne kyla. Kaip žmogus, kuriam galvoj sukasi „būti ar nebūti“ gali ramiai sėdėti salėje ir žiūrėti

spektaklį? Negali. Tai kam čia, teatre, kelti tą klausimą? Šiandien normaliems žmonėms greičiau yra klausimas kaip būti ir kaip nebūti. Žmonės turi pasirinkti kaip egzistuoti, ką daryti ir už ką kovoti ir už ką šiandien nekovoti, nebalsuoti. Tik nuo to, kaip kiekvienas iš mūsų pasirinks, priklauso nebe Elsinoro pilies likimas... o kur kas daugiau. Ir visi puikiai tai supranta. Ir jaučia.

PAŠNEKOVAS3. Tai kodėl žmonės eina žiūrėti „Hamleto“?

AKTORIUS. Čia - fiziologija. Psichologinė fiziologija. Mums reikia kito buvimo.

PAŠNEKOVAS3. Kito būvio?

AKTORIUS. Ne, mums reikia kito žmogaus buvimo šalia jausmo. Kai ateini į teatrą, užgesus šviesoms, žmogus nors trumpam nesijaučia vienišas. *(žiūrėdamas į žiūrovus)* Mes visi kartu čia sėdim ir žiūrim spektaklį.

PAŠNEKOVAS3. Sueina visi ir žiūri, nebe asmeninius, o kolektyvinius sapnus. Kolektyvines vizijas.

AKTORIUS. Žmonėms visada reikėjo iliuzijos. Tik taip žmogus neišprotėja. Tam matyt gamta mums ir davė sapnus. Juk sapnuojam ne tik mes, sapnuoja ir šunys ir katės, matyt, net drugeliai ir tie sapnuoja, bet tik žmonės vieninteliai besivystydami pradėjo ne tik naktimis sapnuose klaidžioti po iliuzijos pasaulį, bet ir realybėje kurti iliuziją. Rašyti knygas, istorijas, kurti spektaklius, filmus ir panašiai. Tai kaip narkotikas. Ir mes visiškai priklausomi nuo jo.

PAŠNEKOVAS3. Nuo ko?

AKTORIUS. Nuo iliuzijos. Ir tai nėra tik išsilavinimo ar intelekto klausimas. Kodėl mes savo organizmą farširuojam visokiausiais narkotikais? Vienus narkotikus mes pervadinam vaistais, kitus legalizuojam, nes akivaizdu, kad žmogaus sąmonė negali paprastai, racionaliai išverti jį supančios realybės skausmo. Reikia jį kažkuo malšinti. Todėl mes vis labiau ir labiau priklausomi nuo iliuzijos.

PAŠNEKOVAS3. Stipru.

AKTORIUS. Tas kas valdo iliuziją, tas valdo ir ...

PAŠNEKOVAS. Tai tu turi tą klausimą ar ne?

AKTORIUS. Iliuzija mus atitraukia nuo beprasmiškos realybės, ji mus padrašina, suteikia viltį, prasmę gyventi, paguodžia.

SCENA 14. *Paguodos sapnas.*

Scenoje stovi žemiškai apsirengusi mergina atsisuka į žiūrovus.

MERGINA. Naktį paskutinį kartą grįžau namo iš lankymo ligoninėje. Ilgai purčiau prilipusį sniegą nuo rūbų. Dieve, kokia šalta žiema. Už ką? Atsirėmiau į duris. Rodosi, čia pat užmigčiau. Man viskas gerai. Tik dar pastovėsiu čia.

Kažkur tolumoje už jos ima ryškėti vyro siluetas. Jis ramiai aunasi batus, velkasi marškinius, rišasi kaklaraištį, segasi palto sagas.

MERGINA. Apžvelgiau koridorių. Prie sienos dviem aukštais sukrautus 43 dydžio batus. Vasariniai taip ir nebuvo padėti į vietą. Voliojasi čia daugiau nei puse metų. Visada sakiau, kad reikia normalios batų spintos. Kažkodėl prie žieminių rūbų kabo balti klasikiniai marškiniai. Kaip anksčiau nepastebėjau? Visas komplektas. Su mėlynu kaklaraiščiu per petį. Išėiginis paltas. Vienoje kišenėje – odinė pirštinė. Kitoje – purvini centai. Tvirtas pamušalas. Kažkur mačiau tą antrą pirštinę. Reikės surasti. Paltas solidus. Tikrai šiltas. Juoda kokybiška vilna. Didelės kvadratinės sagos. Geras paltas... Labai geras, kokybiškas išėiginis paltas.

Vyras tolumoje nususuka.

MERGINA. Užuojautos žinutės plaukė nesustodamos. Vis dar stovėjau ant koridoriaus kilimo. Viskas gerai. Aš tik... Aš neužmigsiu. Man viskas gerai. Tik dar pastovėsiu čia.

Šviesa apšviečianti merginą užgęsta. Tolumoje lėtai atsisuka vyriškas siluetas. Tik dabar ten ne vyras, o jo drabužiai ant pakabos. Gęsta šviesa. Pasigirsta tylus vėjo švilpimas, gal batų girgždėjimas ant sniego, tylus niūniavimas. Po truputį centre ryškėja tos pačios merginos siluetas. Ji basa, rūbai vasariški, ji gūžiasi nuo šalčio. Fone girdisi atskirų balsų sakinių nuotrupos.

BALSAI. Naktį paskutinį kartą grįžau namo iš lankymo ligoninėje... Aš labai apgailestauju... Atsirėmiau į duris. Didelės kvadratinės sagos... Dar pastovėsiu čia... Gal jums iškviesti taksi?.. Vis dar stovėjau ant koridoriaus kilimo... Užuožautos žinutės plaukia nesustodamos... Vienoje kišenėje – odinė pirštinė... Dieve mano, kokia šalta žiema. Už ką?.. Ar jūs pati pranešite jo šeimai?..

Pasigirsta pakylėta muzika. Prie drebančios merginos ima eiti besišypsantys žmonės. Netardami žodžio jie ramiai nusirenginėja ir ima rengti merginą savo rūbais. Sluoksnis po sluoksnio ant jos gula marškiniai, liemenės, švarkai megztiniai, sijonai, kelnės, kepurės, odinė pirštinė, paltas... Muzika ima garsėti taip, kad pabaigoje beveik nesigirdi paskutinių sakinių. Rengėjai globėjiškai glosto jos galvą, apkabina, šildo rankas. Mergina irgi ima šypsotis, nuoširdžiai dėkoja, kažkas jai nuvalo ašarą.

BALSAI. Ilgai purčiau prilipusį sniegą nuo rūbų... Man viskas gerai... Ar jūs norėsite pasiimti jo daiktus?.. Vyriškas išeiginis paltas... Kuo dar galėtume jums padėti?.. Kažkodėl prie žieminių rūbų kabo balti klasikiniai marškiniai... Viskas gerai... Mieloji, gal šį vakarą geriau nakvok pas mus?.. Prie sienos dviem aukštais sukrautos 43 dydžio batų poros... Mūsų komanda nuoširdžiai stengėsi... Rodos, čia pat užmigčiau... Man labai gaila... Ilgai purčiau prilipusį sniegą nuo rūbų... Jo širdis neatlaikė... Visada sakiau, kad reikia normalios batų spintos... Mes padarėme viską ką galėjome... Su mėlynu kaklaraiščiu per petį... Mieloji, gal šį vakarą geriau nakvok pas mus?.. Kitoje – purvini centai... Ar jūs norėsite pasiimti jo daiktus?.. Aš neužmigsiu... Atsiprašau, bet jūs turite čia pasirašyti... Atsirėmiau į duris. Aš labai apgailestauju... Vyriškas išeiginis paltas... Ar galėtume dar kuo nors padėti?.. Mums nepavyko jo išgelbėti... Tau dabar negalima būti vienai... Aš neužmigsiu... Man viskas gerai... Viskas gerai... Viskas gerai... Viskas gerai... gerai... gerai... gerai...

Po truputį žmonės ima tolti, muzikos garsas išsikreipia, lyg būtų girdimas po vandeniu. Mergina lieka viena. Palaimingai šypsodamasi ji ima karštligiškai drebėti. Blanksta šviesa.

SCENA 16. DIALOGAS 5

AKTORIUS. Šalta. Šalta. Šalta.

PAŠNEKOVAS. Nusiramink.

AKTORIUS. Šalta.

PAŠNEKOVAS. Nusiramink.

AKTORIUS. Šalta.

PAŠNEKOVAS. Nusiramink Tu gi tuo netiki.

AKTORIUS. Tikiu. Netikiu. Šalta. Kai šalta nebesvarbu joks tikėjimas.

PAŠNEKOVAS. Tu negali egzistuoti be tikėjimo.

AKTORIUS. Galiu. Lengvai. Aš netikiu.

PAŠNEKOVAS. Tu pats šnekėjai apie iliuziją. Iliuzija tam ir reikalinga, kad turėtum kuo tikėti, nes tu negali netikėti. Kitaip išprotėsi.

AKTORIUS. Būtent, išprotėsiu.

PAŠNEKOVAS. Išprotėsi? Na ir kas? Galvoji nuo to kas nors pasikeis? Niekas nuo to nepasikeis. Bus dar sunkiau.

AKTORIUS. Bus dar sunkiau.

PAŠNEKOVAS. Tikėjimas, tau reikalingas, kad tu išvis galėtum matyti. Tikėjimas- tavo suvokimo sistema ir visiškai nesvarbu kokio ji. Svarbu, kad ji būtų.

AKTORIUS. Kad neišprotėčiau?

PAŠNEKOVAS. Štai tau dvi istorijos. Pirma. Vieną kartą labai seniai užlipo vienas barzdotas senis į kalną. Prabuvo ten kurį laiką. Vėliau nusileido žemyn. Ten jo laukė minia žmonių. Rankose senis laikė dvi lenteles, kuriose buvo išraižyti dešimt dievo įsakymų. Jis pasakė, kad dievas yra. Kad viską sukūrė dievas ir visa tai ką jūs matote aplink yra dievas. Ir minia juo patikėjo. Na, gal ne visi iš karto patikėjo. Bet net tie, kurie niekada gyvenime nebuvo matę dievo vis tiek patikėjo, kad jis yra. Vėliau dar karts nuo karto atsirasdavo žmonių, kurie tarėsi matę dievą. Ir nors dauguma žmonių niekada gyvenime nebuvo matę dievo vis tik tikėjo, kad jis yra. Dievas savo įstatymuose sakė, nevokti, nežudyti, nemeluoti ir pan. Ir nors žmonės niekada nebuvo matę jo vis tik stengėsi elgtis pagal jo patarimus ir tikėjo juo.

Štai tau antra istorija. Praėjo kažkiek laiko. Ir vieną dieną ne nuo kalno, o iš rūsio išlindo kitas žmogus. Tas pagyvenęs vyriškis nebuvo toks barzdotas kaip pirmasis, bet jis pasakė, kad viskas ką jūs matote aplinkui, net ir jūs patys susidedat iš mažų dalelyčių - atomų. Ir šimtai žmonių, tame tarpe ir tu patikėjai tuo. Nors niekada gyvenime nesi jų matęs ir niekas aplinkui tave, niekada nėra jų matęs, bet tu tiki, kad visas pasaulis susideda iš tų atomų. Karts nuo karto žmonės dirbantys su tuo „naujuoju dievu“ sako, kad jie yra matę tuos atomus ir kad jie iš tikrųjų egzistuoja. Tau net tavo mokyklos vadovėliuose buvo paišomi paveikslėliai, kaip tas atomas atrodo. Ir nors tu niekada nesi jų matęs vis tik tiki, kad jie egzistuoja.

Štai tau dar viena istorija. Praėjus kažkiek laiko iš vandens išėjo dar vienas žmogus, jis nebuvo nei barzdotas kaip pirmasis, nei plikas kaip antrasis. Jis rankose laikė dvi strėles. Jis pasakė, kad viskas ką jūs liečiate ir kvėpuojate susideda iš energijos hom. Kad geometrinių parabolų perspektyva yra beprasmė ir kad viskas nuo šiol priklauso tik nuo elfų rasės gyvenančios šiame krante. Jis šovė tas tris strėles į viršų ir jos nubrėžė visos žmonijos egzistavimo kryptį. Ir nors tą akimirką aplink jį jau visiškai nebuvo žmonių, vis tiek jie juo patikėjo. Ir nors niekada nebuvo matę tų strėlių, bet vis tiek patikėjo....

AKTORIUS. Palauk, tu sakei, kad yra dvi istorijos.

PAŠNEKOVAS. Taip ir yra, nes viena iš jų pasaka. Bet istorijų esmė, kad žmogus turi kažkuo tikėt. Tik tai leidžia mums neišprotėti ir eiti į priekį. Pats žodis tikėjimas susideda iš dviejų žodžių. Tikėjimas. Tikėjimas į priekį. Mokslas tik duoda tau iliuziją, tikėjimą, kad viską galima paaiškinti racionaliai ir logiškai. Ir tau, ir tik tau rinktis kuo tu tiki ir kuo ne?

AKTORIUS. Bet juk viską ir galima paaiškinti logiškai ir racionaliai.

PAŠNEKOVAS. Matai? Tu jau kalbi kaip pranašas.

AKTORIUS. Kiekvienas reiškinytis turi savo logišką paaiškinimą.

PAŠNEKOVAS. Lyja lietus. Koks skirtumas ar jis lyja, kad dievas jį tau siuntė, ar jis lyja dėl to, kad kažkur susikondensavo vandens garai. Jie pavirto debesimis, dėl oro slėgių skirtumo susidarys vėjas debesis atnešė čia ir susikaupus kritinei drėgmės masei debesyse iš jų pradėjo kristi vandens lašai, kuriuos mes suvokiame kaip lietų. Esmė ta, kad lyja lietus. Vienintelis dalykas ką tu žinai, kad lyja

lietus. Atmesk visas koncepcijas, nes būtent jos tave daro nelaimingu. Atmesk visas koncepcijas, nes jos ir tik jos tau kuria sapną prieš akis. Naudokis tik praktinėmis žiniomis.

AKTORIUS. Kiek čia dar bus tų sapnų?

PAŠNEKOVAS. Nebenori – nereikia.

AKTORIUS. Nereikia čia tų ... Aš pats kuo puikiausiai viską suprantu. Čia vis dar tas pats sapnas?

Tyla.

AKTORIUS. Visi tie sapnai... Jie išgalvoti. Tai nėra tų žmonių sapnai. Čia vis dar tas pats mano sapnas. Čia aš sapnuoju, kad jie sapnuoja?

PAŠNEKOVAS. Tu pats sakei, kad sapne, kaip teatre, nėra tikrų žmonių yra tik tavo išsigalvoti veikėjai.

AKTORIUS. Sakiau.

PAŠNEKOVAS. Šie sapnai yra tie patys tavo spektakliai... kuriuose tau atrodo, kad tu vaidini.

AKTORIUS. Aš ir sapne vaidinu?

PAŠNEKOVAS. Tu juk aktorius. Tu juk pats pasirinkai šitą kelią.

AKTORIUS. Tai tie žmonės su savo problemomis... visi sveikinimo koncertai, kas laimės milijoną, visi Maironiai ir Kudirkos...

PAŠNEKOVAS. Juk visa tai tavo galvoj. Tavo sapne. Čia tik tau atrodo, kad tie žmonės gyvena su tokiomis problemomis, čia tik tau atrodo, kad jie sapnuoja tai, ką jie sapnuoja.

AKTORIUS. O iš tikrųjų sapnuoju aš.

PAŠNEKOVAS. O iš tikrųjų sapnuoji tu.

AKTORIUS. O tos visos teorijos, ta visa filosofija?

PAŠNEKOVAS. Kokia filosofija?

AKTORIUS. Na, mokslas yra religija, dievas yra atomai ir visa kita. Sapnų reikšmės ir drugeliai.

PAŠNEKOVAS. O kaip tau atrodo?

AKTORIUS. Dabar man jau niekas neatrodo.

PAŠNEKOVAS. Nuo čia ir reikėjo pradėti. Tos filosofijos ne kas kita kaip tik tavo naktiniai kliedesiai.

AKTORIUS. Kliedesiai sakai. Na, o tai ką tu čia veiki?

PAŠNEKOVAS. Aš? Negi tau dar neaišku. Aš ir esu tu.

AKTORIUS. Tu esi aš?

PAŠNEKOVAS. Na kad tau paprasčiau būtų įsivaizduot... įsivaizduok, kad aš esu tu tik po kažkiek tai metų.

AKTORIUS. Tai ateityje aš taip prastai atrodysiu?

PAŠNEKOVAS porodo į užkulisius. Iš ten išeina PAŠNEKOVAS1 ir kiti.

PAŠNEKOVAS1. Aš irgi esu tu.

PAŠNEKOVAS 2. Aš irgi.

PAŠNEKOVAS 3. Aš irgi esu....

PAŠNEKOVAS 4. Tada aš irgi esu tu.

Ant projekcijos užsirašo „ir aš.“

AKTORIUS. O aš?

PAŠNEKOVAS. O tu irgi esi tu.

AKTORIUS. O jie? (*rodo į publiką*)

PAŠNEKOVAS. Jie juk čia - tavo sapne. Reiškia jie irgi yra tu.

AKTORIUS. Tai manęs čia visai nemažai.

PAŠNEKOVAS. Manęs irgi čia visai nemažai.

PAŠNEKOVAS 1. Manęs irgi čia visai nemažai.

PAŠNEKOVAS 2. Manęs irgi.

PAŠNEKOVAS 3. Manęs.

PAŠNEKOVAS 4. Jūsų irgi čia visai nemažai.

Visi žiūri į aktorių. AKTORIUS atsistoja, vaikšto. Staiga vienu momentu, sustoja pradeda įtariai žiūrėti į visus. Visi žiūri į jį. Jis apsižvalgo ir pabėga į užkulsius. Girdisi, kaip jis kažkur bėga prasidaro durys.

AKTORIUS.*(iš užkulsių.)* Aš ne durnas. Va ir išėjimas. Na ką, ligoniai, viso gero.

Girdim, kaip užsitrenkia durys. Aktoriai likę scenoje, visiškai nekreipia jokio dėmesio.

Staiga išgirstam kaip pro kitas duris įeina AKTORIUS.

AKTORIUS. Ačiū dievui. Kažkokia šizofrenija. Na ir nesąmonė.

Įėjęs į scenos erdvę pamato, kad niekur nepabėgo. Vėl bando pabėgti. Jis bėgioja „ratu“ ir vis į tą pačią erdvę.

PAŠNEKOVAS. Gal jau nusiramink.

AKTORIUS. Tu man neaiškink. Gerai.

PAŠNEKOVAS. Čia gi tu pats sau aiškini.

AKTORIUS. Aš žinau kas aš ir aš - ne ligonis.

Staiga pasigirsta sapno pradžios muzika.

AKTORIUS. Stop.

Muzika nutrūksta.

AKTORIUS. Nereikia čia tų muzikų. Ne joks čia ne sapnas. Čia - teatras. Ir nereikia čia tų lialia. Taigi jis yra Jonas Šarkus. Aš gi jį žinau.

PAŠNEKOVAS. Taip. Čia Jonas Šarkus, bet jis tavo sapne. Tu pats sapnavai, kad Jonas vaidiną tą Pacaną sveikinimų koncerte.

PAŠNEKOVAS1. Lai pražys daug pavasarių melsva miškų gėle,
Te nebebus skausmo ašarų, te paukščiai suoks šile.

AKTORIUS. Ką tu čia vaidini? Baik vaidinti.

PAŠNEKOVAS1. *(aiškiai nepatenkintas).* Kaip nori.

AKTORIUS. O Marija?

PAŠNEKOVAS2. Tai per tave čia viskas. Galėtum truputį valdytis. Per tave man čia vos ne nuogai išsirenginėti reikia. Prieš tai dar mokytoją vaidinti su kažkokiais Maironiais. Tu prisimink. Gal tu vaikystėje įsivaizdavai nuogą savo mokytoją? Tu prisimink?

AKTORIUS. Ką tu čia šneki? Palauk, jūs čia susitarę. Gerai. Jei čia sapnas... tai reiškia galima padaryti, ką nors neįmanoma. Gerai, patikėsiu, kad čia sapnas, jei kas nors atsisotos ir pasieks liežuviu savo alkūnę. Fiziškai yra neįmanoma liežuviu pasiekti savo alkūnės.

Atsisotoja PAŠNEKOVAS4. keičiasi apšvietimas pasigirsta muzika AKTORIUS ir PAŠNEKOVAS4 stovi dviejuose spinduliuose. PAŠNEKOVAS4 paliečia liežuviu alkūnę. Pasigirsta sapno muzika. Visi dingsta scenoje lieka stovėti AKTORIUS.

SCENA 17. AKTORIAUS SAPNAS.

AKTORIUS. Na gerai. Sapnuoju, kad esu teatre. Viskas vyksta lyg iš tikrųjų. Žmonės sėdi savo vietose. Aš stoviu scenoje ir žinau, kad man reikia prabusti. Man reikia prabusti.

Preina Pacanas.

PACANAS. Klausyk, ką tu čia dirbi?

AKTORIUS. Aš? O Tu?

PACANAS. Aš čia dirbu. O tu?

Pasigirsta Žaidimo „kas laimės Milijoną“ muzikėlė.

VEDĖJAS-PACANAS. Labas vakaras, mieli žiūrovai. Jus žiūrėte azartiškiausią žaidimą pasaulyje - „KAS LAIMĖS MILIJONĄ?“

VEDĖJAS-PACANAS. Na ką, mums teliko paskutinis klausimas, vienas vienintelis žingsnelis iki išsvajotojo (*Visa salė choru*) „MILIJONO“. Jaudinatės?

AKTORIUS. Ne. Čia gi sapnas.

VEDĖJAS-PACANAS. Na, ką gi, susikaupkime. Tuoj ekrane pasirodys klausimas, kuris nulems jūsų gyvenimą. Bet prieš tai leiskite paklausti, o ką jūs darytumėt su laimėtu milijonu?

AKTORIUS. Nieko. Aš jo vis tiek nelaimėsiu. Čia gi sapnas.

VEDĖJAS-PACANAS. Įdomu. Tikrai įdomu. Matosi, kad jūs tikrai dar nežinote ką veikti su laimėtu (*visa salė chorū- MILIJONU*) Na bet, žinoma, iš pradžių tą (*visa salė- MILIJONĄ*) reikia laimėti. Taigi dėmesio į ekraną. (*Pasigirsta dramatiška muzika*) Paskutinis klausimas skamba taip: Kas gyvenime yra svarbiau Kalėdų Senelis ar Jėzus Kristus? Primenu, kad jūs dar turite vieną vienintelę pagalbą.

AKTORIUS. Aš imu publikos pagalbą.

VEDĖJAS-PACANAS. Gerai, klausimas publikai, kas gyvenime svarbiau Kalėdų Senelis ar Jėzus Kristus?

AKTORIUS. (*publikai*) Mielieji, nesirūpinkite. Čia viskas išgalvota, bet klausimas skamba taip: Kas gyvenime svarbiau Kalėdų senelis ar Jėzus Kristus?

AKTORIUS bendraudamas su publika improvizacijos dėka, bando iš publikos išgauti atsakymą.

VEDĖJAS- PACANAS. Nagi, jūsų laikas baigėsi. Tai koks jūsų atsakymas?

AKTORIUS. Pasako atsakymą.

VEDĖJAS- PACANAS. Atsakymas neteisingas. Jūs iškritote iš žaidimo.

Keičiasi erdvė. VEDĖJAS-PACANAS išeina. Į sceną įeina MOTERIŠKĖ1 ir MOTERIŠKĖ2.

MOTERIŠKĖ1. Ale, kaip plaštakė. Sudegė kaip drugelis liepsnose.

MOTERIŠKĖ2. Ale šitoks šaunus vaikiną buvo.

MOTERIŠKĖ1. Šitaip scenoje vaidindavo, taip stengėsi.

MOTERIŠKĖ2. Ale, kaip jo akys blizgėjo. Spindėjo kaip krištolas.

MOTERIŠKĖ1. Atrodė taip lyg turėtų temperatūros. Lyg karščiuotų. Gal jis ir iš tikro ligotas buvo.

MOTERIŠKĖ2. Gal tu čia ir tiesų sakai. Gal tikrai pasiligojęs buvo.

AKTORIUS. Atsiprašau, gal žinote.

MOTERIŠKĖ1. O vaikeli čia tu?

MOTERIŠKĖ2. Ar tau vaikeli viskas gerai? Pavargęs atrodai.

AKTORIUS. Gal žinote kaip pabusti iš sapno?

MOTERIŠKĖ1. Taip, vaikeli, iš sapno.

MOTERIŠKĖ2. Aš ir vakar visų naktį sapnavau. Sapnavau, vaikeli, kad visų naktį kalbėjau su Buda.

MOTERIŠKĖ1. Ale tikrai ji man pasakojo, ot įdomus sapnas.

MOTERIŠKĖ2. Tu insvaizduoji, mano vaikas iš kelionės parsivežė tokią statulėlę.

MOTERIŠKĖ1. Budos.

MOTERIŠKĖ2. Va, va. Tai tu insvaizduoji aš naktį užmigau ir toji statulėlė... tik ana jau buvo didžiulė, kokių trijų metrų. Su manim kalbėjo.

AKTORIUS. Su jumis Buda kalbėjo?

MOTERIŠKĖ1. Taip, vaikeli. Sakė, vaikeli, kad į viską reikia paprasčiau žiūrėt. Kad reikia atsisakyt visokių troškimų.

MOTERIŠKĖ2. Sakė, kad reikia pasinerti in harmonijų ir pajust tį vidinį ramybį.

MOTERIŠKĖ1. Tu insvaizduoji?

MOTERIŠKĖ2. Ryte prabudau ir galvojau, ką čia tas sapnas reiškia. Ir teip galvojau, ir teip galvojau, nu niekaip nesupratau, ką anas reiškia. Tu vaikeli žinai, ką anas reiškia?

MOTERIŠKĖ1. O aš šių naktį sapnavau, kad važiuoju į vorų susirinkimą. Tik tas susirinkimas buvo seime. Tu insvaizduoji. Seime vorų susirinkimas. A kū šitas sapnas reiškia?

Įeina kiti aktoriai ir visi pradeda pasakoti savo sapnus, klausdami aktoriaus ką tas arba anas sapnas reiškia.

MOTERIŠKĖ1. Tai tu, vaikeli, pasakyk ką reiškia šitas sapnas. Ką jis reiškia?

MOTERIŠKĖ2. Stok vaikeli čia, ir paaiškink ką tas sapnas reiškia. Stok ir pasakyk, ką jis reiškia.

MOTERIŠKĖ1 ir MOTERIŠKĖ2(ir kiti) pastato aktorių vidury scenos. Aktorius lipdamas ant kėdžių, kurias atneša Moteriškės(ir kiti) aiškiną sapną.

AKTORIUS. Šie sapnai reiškia daugiau negu aš galiu pasakyti žodžiais. Žodžiai ir kalba tai visada buvo pagrindiniai barjerai sukurti naują universalų ir tobulą bendravimą. Nes akivaizdu, kad čia, sapne, mes jaučiam, kur kas daugiau nei ten – kitur. Ir sapnas ištiesia mums ranką. Ištiesta ranka, juk tai kur kas daugiau nei papasakota istorija. Tai kito buvimas šalia. Aš ištiesiu jums ranką. Ištiestos rankos pakelėse nesimėto. Nes čia mes gyvenam, o ten sapnuojam. Čia aš gyvenu, o ten sapnuoju. Ir skirtumas yra tik prabudime. Sapnas ir tik sapnas priverčia mus prisiminti jausmus ir racionalaus proto bejėgystę. Ir jeigu visų įrodymų jūs čia nerasite, tai tik dėl netobulumo. Lai kiti įrodymai atsispindi jūsų nupirktuose bilietuose. Ir jei tai teatras arba sapnas, ir jei čia ateinate išgirsti istoriją, tai nusivylimas savo lūkesčiais lai atvers jums kitą galimybę pažinti, kad ne istorija sukuria erdvę tarp. Tą erdvę tarp to kas buvo ir to kas dar bus. Ši akimirka yra būtent dabar. Akimirka tarp to kas buvo ir to kas bus.

Moteriškės kurios nešiojo kėdes. Šauna į AKTORIŲ stovintį ant aukščiausios kėdės. Nutrūksta muzika. Aktorius susmunka ir krenta žemyn. Pagulėjęs atsistoja. Nusivalo dulkes.

AKTORIUS. Kažkur girdėjau, kad šiais laikais, kad sukurtum spektaklį tereikia vieno procento talento ir devyniasdešimt devynių procentų interneto.

Vėl prasideda muzika aktorius fone pamato žygiuojančias kaukes. Vietoje, bėgdamas į priekį.

AKTORIUS. Ir skrendantis drugelis negali atsiriboti nuo savo praeities, kaip ir neįmanoma pakilti virš kritinio mąstymo galimybių. Nes kritika prasidėjo nuo abejonės. Menas nebuvo tikslas, o tik priešastis, arba įrankis, kurio pagalba galima surasti universalią bendravimo kalbą. Mes norėjom surasti tikrąjį bendravimą. Bendravimo ir keitimosi esmę. Na, bent jau erdvę tokiam bendravimui atrasti. Kultūra turėjo tam tarnauti. Bent užčiuopti bendrumo momentą. Ir kiekvieną kartą tai pasiekus, mes tai

prarasdavom. Kiekvieną kartą vis iš naujo jį pripildydavom naujų emocijų ir naujų prasmių, tik tam kad visą tai prarasti. Kalbą, kurioje susišnekėtume be žodžių ir be proto loginių segmentų intervencijos. Menas visada buvo emocinis, jutiminių mūsų sandų judinimas ir kelionė per dideles jūras nežinomybės, ieškant naujos žemės. Ir vos tik jas pasiekdavom iš kart jas prarasdavom.

Į sceną įeina PAŠNEKOVAS.

PAŠNEKOVAS. Ką tu čia mosikuoji? Mūsų laikas baigiasi. Tai tu turi tą klausimą?

AKTORIUS. Turiu.

PAŠNEKOVAS. Koks tavo klausimas?

AKTORIUS. Kaip nubusti?

PAŠNEKOVAS (*nusivylęs*) Koks tavo klausimas?

AKTORIUS. Mano klausimas. Kaip nubusti iš šito sapno.

PAŠNEKOVAS. Kam tau nubusti?

AKTORIUS. Ne tavo reikalas. Kaip nubusti iš šito sapno?

(1)PAŠNEKOVAS. Paprastai. Numirk. Nori prabusti iš sapno. Numirk.

AKTORIUS. Jau kartą miriau. Nepadedu.

PAŠNEKOVAS. Bandyk dar kartą.

Pašnekovas išsitraukia pistoletą ir šauna į aktorius. Aktorius. Sukniumba. Užgęsta šviesa.

Užsidega šviesa. AKTORIUS vėl stovi prieš PAŠNEKOVĄ.

(2)AKTORIUS. Jau miriau. Nepadedu

PAŠNEKOVAS. Bandyk dar kartą.

Pašnekovas išsitraukia pistoletą ir šauna į aktorius. Aktorius. Sukniumba. Užgęsta šviesa.

Užsidega šviesa. Vėl AKTORIUS stovi prieš PAŠNEKOVA.

(3)AKTORIUS. Jau miriau. Nepadedate

PAŠNEKOVAS. Bandyk dar kartą.

Pašnekovas išsitraukia pistoletą ir šauna į aktorius. Aktorius. Sukniumba. Užgęsta šviesa.

Užsidega šviesa. Vėl AKTORIUS stovi prieš PAŠNEKOVA.

(4)AKTORIUS. Stop. Stop. Stop. Palauk. Jei čia negalima numirti. Tai čia ne sapnas.

PAŠNEKOVAS. Koks skirtumas.

Pašnekovas išsitraukia pistoletą ir šauna į aktorius. Aktorius. Sukniumba. Užgęsta šviesa.

Užsidega šviesa. Vėl AKTORIUS stovi prieš PAŠNEKOVA.

(5) AKTORIUS. Stop, stop, stop. Palauk Tai jei čia ne sapnas. Tai čia spektaklis.

PAŠNEKOVAS.(lyg ne vaidintų) Taip. Spektaklis. Tu prisimeni savo eilutes? Ar prisimeni savo tekstą? Publika jau susirinkus.

AKTORIUS. Jau susirinkę?

Užgęsta šviesa užsidega.

(6) AKTORIŲ. O koks mano tekstas?

PAŠNEKOVAS. Tu turi užduoti man klausimą. *(Teatrališkai)* Tai koks yra tavo klausimas?

AKTORIUS. Koks klausimas?

Užgęsta šviesa. Užsidega. Visi Aktoriai su teksto lapais įeina į sceną.

(7) AKTORIAI (*pamainomis*) . Tai koks tavo klausimas?

Aktorius desperatiškai bando sakyti.

AKTORIUS. Čia mano tekstas. Čia mano klausimai. Čia viskas netikra čia viskas iš-gal-vo-ta.

Aktorius desperatiškai graibo tekstą iš kitų aktorių rankų.

Užgęsta šviesa užsidega.

(8) PAŠNEKOVAS. Tavo sušiktai šventas klausimas yra- Kiek prabudimų tau liko ir kas bus po to? Ar šis sapnas tęsis ir po to ? Ir ar turėsi dar vieną šansą atsakymui? Štai tavo sušiktas klausimas. (*pašnekovas paduodamas Rubiko – kūbą.*)

Užgęsta šviesa užsidega.

(9) PAŠNEKOVAS. Dabar eik mokytis teksto. Eik dėlioti spalvų. Eik ieškot atsakymo. Eik ruoštis. Tau jau tuoj į sceną. Žiūrovai jau susirinkę.

AKTORIUS. Jau susirinkę?

Užgęsta šviesa. Užsidega.

(9)AKTORIUS. Žinai, dėl to klausimo. Čia ne mano, čia tavo sušiktas klausimas. O dėl publikos. Tai aš pasiruošęs aš tuoj. Aš tik sparnus užsidėsiu. Tekstą` aš praktiškai jau moku. Aš tuoj. *Galiausiai Aktorius dingsta užkulisiuose.*

Užgęsta šviesa užsidega

SCENA 18 P.S.

Stovi vienas PAŠNEKOVAS.

PAŠNEKOVAS. Mano gyvenimas buvo labai panašus į mano personažo gyvenimą. Tai buvo praktiškai autobiografija. Ir kai žiūriu iš distancijos į savo pirmuosius kūrinčius, tada niekas jų nepriėmė. Dauguma žiūrėjo skeptiškai buvo kelios nuomonės, kurios palaikė. Bet kai dabar ir kritikai, ir visi mane giria, tie pirmieji mano kūriniai prieš trečdalį gyvenimo, man atrodo kaip šis šiandien. Žmonės dabar manęs klausia, kodėl tu nebesukuri taip kaip anksčiau. Juk tavo darbai buvo tokie stiprūs. Ir žinot ką aš atsakau? Aš atsakau, aš nežinau. Aš kuriu lygiai taip pat. Tik man mažiau rūpi ką pasakys žmonės ar meno vertintojai. Visi mano kūriniai prasidėjo nuo klausimo. Klausimo...kaip košmaro, kaip sapno. Visi tie nesibaigiantys naktį mane iš miego pakeliantys klausimai. Ir kiekvienas kūrinys man buvo atsakymas į klausimą.

Po truputį ateina kiti Pašnekovai.

PAŠNEKOVAS2. Man rodos, kad šis jūsų kūrinys apie kūrybos psichologiją. Mes juk kalbame apie konkretų kūrinį. Šiame kūrinyje yra kažkoks kūrėjas, o tai jau kaip ir pasakojimas apie patį save. Bet tas jūsų kūrėjas gyvena post moderniojoje epochoje, o tai jau ironijos epocha. Epoque, kurioje nugriaunami dievai. Kodėl jūsų kūrėjas negali pastovėti už save? Ir vis tik jo ironija vargu ar mes galim pavadinti ironija?

PAŠNEKOVAS4. Ir iš tikrųjų, ar jūs ironizujete save? Ar tai savironija? Juk visi tie spektakliai, kaip jūs vienam interviu esat minėjęs visi tie jūsų sapnai, kuriuos jūs kuriat, jie labiau skirti jums ar mums? Ar išvis žmogui, žiūrovui įmanoma suprasti ką norėjo pasakyti visų tų spektaklių, tų sapnų kūrėjas?

PAŠNEKOVAS1. Palauk kai kalbi apie kūrinį, labai svarbu suvokti kūrinio žanrą. Vis tik koks tai žanras? Nes tik žinodamas žanro taisykles gali skaityti kūrinį.

PAŠNEKOVAS. Aš nesukūriau jokio žanro. Aš niekada nekūriau jokio žanro. Žanrą, žiūrėdami mano kūrinį, sukūrėte jūs. Čia kaip žaidimas. Sugalvoji žaidimą, bet vienam žaisti neįdomu. Todėl visada pasikvieti draugus žaisti kartu. Ir aš dėkingas tiems, kurie žaisdavo kartu. Aišku, visada atsiras tų kurie nenorės žaisti. Taip ir su sapnais. Juos sapnavau aš ir juos sapnavote jūs.

PAŠNEKOVAS3. Aš norėjau pasakyti apie kūrėjo laisvę. Mano galva kūrėjas, kuris kažką kuria, ne kažką gamina tam, kad parduotų, o kažką kuria, jis turi jaustis laisvas nuo baimės, turi nebijoti sukurti kažką banalaus.

PAŠNEKOVAS2. Jis negali vadovautis kažkokiu žiūrovų ar meno ekspertų sukurtu gero skonio supratimu.

PAŠNEKOVAS 1. Bet kai žiūrim bendrai į visą kūrybą ir šį meno kūrinį akivaizdžiai aišku, kad tai sapnuoja– kuria vienas žmogus. Ir mums, tiesą pasakius, nėra taip svarbu kas mes esam, ar kur mes esam, svarbu kas yra tarp.

PAŠNEKOVAS 4. O vis tik man ne pabaiga užkliuvo, o gal greičiau patiko tas sprendimas, sumanymas, kad kūrėjas savo kūryba bando išspręsti kažkokias savo asmenines problemas, susitaikyti su savo praeitimi ar su savo misija. Bando nugalėti kažkokią savo kūrybinę krizę, bet mano galva, čia forma truputį išsiskiria su turiniu. Čia jau prieš tai kalbėjo apie kūrėjo laisvę. Ir čia, mano galva, yra pavojus, yra tas momentas spektaklyje, na vadinkim, tai kūrinium, kada kūrėjas praranda tą tamprą, glaudų ryšį su žiūrovu. Kažkuriuo momentu visiškai pamirštamasis žiūrovas. Ir čia, mano galva, kalba apie kūrėjo atsakomybę prieš žiūrovą.

PAŠNEKOVAS.2 Žinot, labai įdomu, kad dabar pradėjom kalbėti būtent apie šio kūrinio pabaigą. Aš jį žiūrėjau kelis kartus, bet aš niekaip negalėjau prisiminti kaip jis baigiasi. Aš štai sėdžiu čia ir niekaip negaliu prisiminti, kaip jis baigiasi. Ir aš galvojau, ką man tai primena ir iš esmės man tai primena du dalykus...

PAŠNEKOVAS 1. Čia irgi yra kūrėjas, kuris turi kelis savo atspindžius, su kuriais jis šnekasi ir iš to kas keisčiausia mes sukuriame keistą savęs pažinimo įspūdį, kuris transliuoja mums apie save. ir čia yra mažytė problema, nes iš pažiūros šiam reikalui nelabai ir reiktų pabaigos.

PAŠNEKOVAS. Bet pabaiga turi būti. Pabaiga tai yra tai, kas skirta tiems kas stebi kūrinį. Žinia. Laiškas. Klausiate kas jame užrašyta? Jame užrašyta „Pabaiga“. Visada yra pabaiga. Kaip lopšinė prieš nubundant.

SCENA 18.

Skamba muzika. Vieno prožektoriaus spindulyje matome aktoriu, kuris užsidėjęs drugelio sparnus sėdi ant kėdės. Sėdėdamas jis rankose sukioja Rubiko – kūbą. Vis bando jį sudėti.

Muzika skamba toliau. Ekrane užsirašo.

“Ar aš esu žmogus, kuris sapnuoja kad jis yra drugelis?”

Ar drugelis sapnuojantis, kad jis yra žmogus.” (Zhuang Zi)

PABAIGA.